

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. Ș. din
Republica Socialistă România*

ANUL LV
NOIEMBRIE — DECEMBRIE
1977

„Să pui în rînduială”...

„Te-am lăsat... ca să pui în rînduială ce mai rămîne de rînduit, și să așezi prezbiterii în fiecare cetate...”

Tit 1,5-7

Unul dintre dezideratele pe care Adunarea Generală Efectivă a Uniunii din 1975 a cerut să fie împlinite de către Comitetul nou ales al Uniunii, a fost respectarea prevederilor statutare și în ceea ce privește organizarea Bisericii la toate nivelele ei și anume: Comunități, Conferințe, Uniune; respectarea, deci, a organizării bisericii noastre, organizare ce a fost pusă la proba timpului și care s-a dovedit a fi de origine divină. S-a demonstrat astfel că fără această organizare, în biserică ar fi „o mare confuzie și lucrarea Evangheliei n-ar putea fi făcută cu succes.”

Vorbind despre eforturile stabilirii și dezvoltării organizării noastre bisericești serva Domnului spunea: „Am căutat pe Domnul cu multă rugăciune, pentru ca să putem înțelege care este voința Lui. Duhul Său ne-a dat lumină cu privire la faptul CĂ TREBUIE SĂ FIE ORDINE ȘI O DISCIPLINĂ ABSOLUTĂ în biserică, pentru că ORGANIZAREA este esențială” vieții și dezvoltării bisericii. „Sistem și ordine sint date pe față în toate lucrările lui Dumnezeu din întreg universul Său. Ordinea este legea cerului și ea trebuie să fie legea poporului lui Dumnezeu de pe pămînt. De aceea, spunea ea în concluzie:

„Nimeni să nu nutrească gîndul că noi ne-am putea dispensa de organizare. Alcătuirea acestei structuri a cerut mult studiu și multe rugăciuni pentru a primi înțelepciune, și a ști că Dumnezeu a răspuns. Ea a fost clădită după îndrumarea Sa... Fie ca nici un frate să nu fie ispitit într-atîta încît să încerce a o nărui, căci făcînd aceasta, veți aduce o stare de lucruri despre care nici nu visați. În numele Domnului vă declar că ea trebuie să stea tare, bine întemeiată și neclintită.”

Conștient de importanța acestor prevederi statutare și organizatorice, Comitetul Uniunii, cu aprobarea forurilor în drept, a hotărît acum, la împlinirea a doi ani de la Adunarea Generală a Uniunii, ținerea Adunărilor Generale Elective în toate Comunitățile din cadrul Uniunii noastre, lucrări ce au fost aduse la îndeplinire. În cele 520 de Comunități avem noi comitete de conducere. O parte din frați au fost realeși, dar în cea mai mare parte avem frați și surori mai tineri, ce au fost aleși în aceste comitete, bărbați și femei care să coopereze cu pastorul și toți laolaltă cu Dumnezeu, pentru binele și prosperitatea Bisericii ai căror stujitori sintem cu toții.

Apostolul Pavel, scriînd lui Tit, îi spunea cu autoritatea sa de neîgăduit:

„Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rînduială ce mai rămîne de rînduit, și să așezi prezbiterii în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit.” Dar aposto-

lul Pavel îi atrage atenția iubitelui său colaborator asupra calităților pe care cel chemați și aleși în aceste răspunderi, trebuie să le posedă, să le fi demonstrat în viața și activitatea lor. El spunea:

„Dacă este ceva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, avînd copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare... să nu fie „incăpățînat, nici minios, nici dedat la vin, nici bătăuș, nici lacom de cîștig mirșav... ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfînt, înfrînat... să se țină de cuvîntul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe protivnici.” (Tit 1,5-7)

În desfășurarea acestor lucrări, unii și-au manifestat dorința de a se număra printre cei aleși în conducerile Comunităților. Alții, și-au manifestat „regretul” că nu au mai fost aleși. Iar o a treia categorie, din fericire foarte puțini, și-au manifestat nemulțumirea lor pentru că lucrurile nu s-au desfășurat, după optica și „planurile” lor.

Dar, a fi conducător în mijlocul fraților tăi, înseamnă să te lupți pentru neprihănire, să fugi de minie și încăpăținare; să detești la tine și în alții rapacitatea, goana după un cîștig mirșav, și mai mult să fii iubitor de bine, cumpătat, DREPT, SFÎNT. Conducătorii Comunităților noastre TREBUIE să fie suflete sincere, devotate, muncitori plini de zel care să manifeste în toate un interes neegoist. Într-un cuvînt, să fie „OAMENI DE AUR” care să modeleze viața bisericii după exemplul divin. Să se integreze Bisericii împreună cu întreaga lor familie, și să se străduiască pentru săvîrșirea binelui comun.

Acum, ne stau în față doi ani în care sintem chemați să punem la schimbător talanții incredințați nouă de Dumnezeu. Toți cei care au fost cuprinși în rîndul slujitorilor fraților lor, trebuie să fie foarte receptivi la cerințele cerului pentru această sfințită responsabilitate. Activitatea slujbașului trebuie să aibă girul unei vieți fără de prihană înaintea lui Dumnezeu; o viață de credincioșie sinceră; credincioșia să caracterizeze toată casa lui; să fie ușor de înduplecat și niciodată să nu manifeste încăpăținare, minie, duh de ceartă. El trebuie să iubească pe toți, ca pe sine. Dreptatea să fie calea lui și cumpătarea să-l caracterizeze. El trebuie să umble deci pe calea sfințirii.

Așa trebuie să trăiască și să lucreze toți cei pe care Dumnezeu i-a ales să lucreze pentru El.

Fie ca toți frații și toți slujbașii noi aleși în Comunitățile Bisericii Domnului să se dovedească a fi astfel de slujitori ai Evangheliei Păcii și mintuirii.

D. Popa

Se împlinesc 30 de ani de la proclamarea Republicii, eveniment de seamă în istoria patriei noastre. Pentru întreg poporul român, ziua de 30 decembrie 1947 este „o zi mare“ care a adus la existență noi momente de referință, momente cruciale care au schimbat nu numai sensul vieții ci și istoria. A 30-a aniversare a actului istoric al proclamării Republicii, al instaurării unei noi puteri de Stat și a trecerii la o nouă etapă a existenței României, este un fapt care spune mult: spune că România este tânără, plină de vigoare și inspirată de

lor devine Cult recunoscut, avînd aceleași drepturi și obligații ca și celelalte culte recunoscute din țară, credincioșii adventiști bucurîndu-se de deplina libertate de manifestare religioasă. În aceste condiții optime de libertate am avut posibilitatea să reedităm în experiența noastră religioasă cuvintele Scripturii: „Biserica se bucura de pace... se întărea sufletește și umbla în frica Domnului“... Fap. 9,31. Cînd stăm în fața acestei fericite aniversări nu vrem să ne mai aducem aminte de umilințele de altă dată, de lipsurile și chiar

REPUBLICA

la 30 de ani

SUMAR

- Să pui în rinduială
- Republica, la 30 de ani
- Respect pentru Casa Domnului
- Ploaia Timpurie și Tirzie
- Principii de interpretare Biblică (III)
- Din viața Bisericii
- Domnul Neprihănirea Noastră
- Epistola către Evrei
- Deschideți larg porțile bucuriei
- M. B. Czechowski
- Sfirșit de Cale
- Întrebări și răspunsuri

elanuri creatoare; România este în plin avînt al înfloririi și dezvoltării ei pe multiple planuri; România a parcurs, într-un timp scurt, un drum glorios de avînt constructiv, a obținut biruințe de importanță hotărîtoare pentru destinul patriei și al poporului nostru; România și-a împlinit visul de veacuri privind eliberarea socială, pentru care au luptat și s-au jertfit atîtea generații de înaintași.

Cît de însemnat este actul care s-a înfăptuit cu trei decenii în urmă, pentru viața Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, o spune existența comunităților de credincioși Adventiști, care pe lângă prezența lor în viața socială în calitatea lor de cetățeni loiali ai țării, își trăiesc în mod nestîngerit de nimeni viața lor religioasă, potrivit cu mărturisirea lor de credință, după cea mai bună conștiință a lor; o spune faptul indiscutabil și în același timp revelator, al Caselor noastre de Rugăciune care au devenit mai aspectuoase, mai spațioase, mai funcționale și dotate cu mobilier adecvat specificului nostru bisericesc. În primii ani ai Republicii, Biserica Adventiști-

suferințele îndurate atît ca creștini adventiști, cît și ca oameni oi muncii, în vremuri de tristă amintire. Astăzi toți sîntem angajați într-o muncă plină de avînt pentru cucerirea unor culmi noi în dezvoltarea materială și spirituală a țării noastre. Prefacerile fundamentale în toate domeniile de activitate care s-au petrecut în țara noastră în cei treizeci de ani, cît și perspectivele viitorului angajează nu numai gîndirea ci și toată capacitatea noastră de muncă și toată energia noastră orientată spre progres și dezvoltare, spre o viață mai bună, mai demnă și mai fericită.

În timpul care s-a scurs de la acel 30 decembrie 1947, poporul nostru a obținut victorii mărețe pe drumul făuririi unei vieți noi, demne și libere. Țara întregă a devenit un vast șantier al muncii constructive, de la naționalizarea principalelor mijloace de producție în iunie 1948, trecîndu-se treptat la marea operă de industrializare socialistă, de la agricultura practică cu mijloace înapoiate, individuale, la aceea socialistă de astăzi, beneficiînd de mijloace din ce în ce mai moderne cu care se obțin recolte

nevisate nicicând. Poporul stăpîn pe destinele sale și ale patriei, paralel cu dezvoltarea permanentă a bazei materiale a țării, a dobîndit succese excepționale în toate celelalte domenii.

Infeleapta conducere a statului nostru a făcut din idealurile și năzuințele istorice ale poporului român, ale tuturor celor ce au trudit din greu pe ogoare sau în fabrici și uzine, țelul luptei sale istorice, avînd ca scop suprem „ridicarea continuă a bunăstării materiale și spirituale a întregului popor, sporirea gradului de civilizație a întregii societăți“. Acestui scop îi sînt subordonate toate eforturile îndreptate spre: dezvoltarea în ritm intens a economiei naționale pe baza industrializării țării; asigurarea creșterii susținute a venitului național și a unui raport corespunzător între fondul de consum și fondul de dezvoltare, în vederea creșterii în ritm înalt a întregii economii; dezvoltarea științei, învățămîntului, înflorirea culturii și artei; perfecționarea relațiilor de producție și sociale, adîncirea democrației socialiste, etc.

În etapa edificării societății socialiste multilateral dezvoltate pe care o traversează în prezent România, trăsătura caracteristică a politicii generale a țării noastre constă în faptul că ea cuprinde într-o viziune unitară progresul economiei, științei, învățămîntului și culturii, perfecționarea organizării și conducerii societății, a relațiilor de producție și sociale, ridicarea nivelului de trai, dezvoltarea și perfecționarea democrației socialiste, crearea condițiilor pentru înflorirea multilaterală a personalității umane, asigurarea unei înalte civilizații materiale și spirituale pentru întregul nostru popor. „Tot ceea ce facem în țara noastră — sublinia Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, în cuvîntarea la adunarea populară din orașul Motru, din 11 august

1977 — este destinat dezvoltării și modernizării bazei economice a societății, ridicării continue a bunăstării materiale și spirituale a întregului popor — țelul suprem al socialismului ... care pune pe primul plan omul cu cerințele sale, bunăstarea și fericirea lui ...“.

Cele trei decenii care au trecut, au făcut ca bilanțul bogat în realizări înregistrat de România pe calea civilizației și perspectivele luminoase ale edificării societății socialiste multilateral dezvoltate să dovedească, cu argumentele indubitabile ale faptelor, că poporul român, liber și stăpîn în țara sa, dezvoltînd mereu avuția națională și asigurînd creșterea venitului național, își făurește temelia trainică a înfăptuirii bunăstării sale materiale și spirituale. Prin toate acestea au fost create noi premise în vederea afirmării suverane și depline a României în viața internațională, pentru participarea ei tot mai activă la rezolvarea marilor probleme ale lumii contemporane.

În perioada care s-a scurs de la proclamarea Republicii, România a desfășurat o amplă activitate pe planurile vieții internaționale, aducînd din plin contribuția sa la soluționarea marilor și multiplelor probleme ale contemporaneității, civilizației și păcii în lume. Evenimentele care au avut loc în ultima vreme pe plan mondial au confirmat pe deplin realismul aprecierilor, concluziilor și orientărilor conducerii de stat cu privire, la evoluția vieții internaționale, evidențiază clarviziunea Președintelui Republicii Socialiste România în orientarea întregii activități pe care o desfășoară România pe plan internațional.

Privim la toate acestea și vorbim despre ele ca fiind realități la care, alături de toți oamenii de bine și de bună credință, au contribuit și credincioșii Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, fiecare la locul lui de muncă și după puterea lui. Ca

oameni ai credinței ei sînt și oameni ai binelui, pe care-l urmăresc cu asiduitate și pe care-l înfăptuiesc cu conștiințiozitate. Pe inima lor apasă binele și prosperitatea patriei, așa cum îi învață Cuvîntul Scripturii care zice: „Urmăriți binele Cetății (Țării) și rugați-vă lui Dumnezeu pentru ea, pentru că fericirea voastră atîrnă de fericirea ei“. Se cuvine să ne exprimăm loialitatea noastră deplină, tot atît de mult convingător prin fapte ca și prin cuvinte și să asigurăm Conducerea Statului nostru de atașamentul și prețuirea noastră, materializată prin eforturi unite, alături de toți ceilalți cetățeni ai patriei noastre dragi, îndreptate spre binele și prosperitatea țării.

Pastor,
N. POPESCU
Președintele Conferinței
București.

Deschideți larg porțile bucuriei

urmare din pag. 20-a

În fața Bisericii noastre stau bucurii deosebite cuprinse în făgăduințele din Ioel 2,23; „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeuul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și tîrzie, ca odinioară“.

Să trăim zilnic, prin credință, în atmosfera sfîntă a acestei bucurii spirituale, pregătindu-ne cu devotament și cu interes crescînd pentru suprema bucurie a întîlnirii noastre cu Domnul Hristos. Pentru aceasta să deschidem larg porțile bucuriei!

Pastor,
N. Ghișescu

Ce este Casa de Rugăciune pentru cel credincios și care va fi atitudinea față de acest loc de închinare ?

Pentru cel credincios și smerit, locașul de închinare este casa dedicată lui Dumnezeu, este poarta cerului. Cîntecul de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de servii lui Hristos, sînt mijloacele lui Dumnezeu de a pregăti un popor pentru comunitatea de sus, pentru acel măreț serviciu divin, la care nu poate lua parte nimic din ceea ce este necurat.

„De la sfințenia ce împodobește sanctuarul pămîntesc, creștinii pot să învețe cum trebuie să considere locul în care Dumnezeu se întilnește cu poporul Său. Insuși Dumnezeu a întocmit rînduiala serviciului divin înălțîndu-l mai presus de ceea ce este trecător“.

„Căminul este sanctuarul familiei, cămăruța este locul pentru rugăciunea personală, iar locașul de cult este sanctuarul comunității... Nimic din ce este sfînt, nimic din ce aparține de serviciul divin, nu trebuie tratat cu nepăsare sau indiferență, astfel încît credincioșii să poată face tot ce pot mai bine spre a înălța slava lui Dumnezeu. Adunările lor să fie de așa natură, încît mințea lor să deosebească tot ce este sfînt de ceea ce este profan. Aceia care au gînduri mari și înălțătoare, aspirații și cugetări nobile, aceia își vor întări toate simțirile pentru cele dumnezeiești. Fericiți se pot numi aceia care au un sanctuar, impunător sau modest, dacă aceasta este tot ce pot oferi ei mai bun Mîntuitorului lor. Atunci Domnul va sfinți prin prezența Sa locul acela : și locul acela va fi sfînt pentru Domnul oștirilor“.

(5/T/491).

Cînd credincioșii intră în locașul de închinare, să pășească cu multă cuviință și fiecare, în liniște să-și ocupe locul. Vorbe de rînd, șoptiri și risete nu trebuie să fie îngăduite în Casa lui Dumnezeu, nici înainte și nici după serviciul divin. O a-dîncă pietate și o activă temere de Dumnezeu trebuie să caracterizeze pe credincioși.

Respect pentru Casa Domnului

Atunci cînd mai trebuie așteptat pînă la începerea serviciului divin, toți cei prezenți să păstreze un adevărat spirit de devoțiune, să aștepte într-o liniștită meditație, înălțînd inima către Dumnezeu. Ei să se roage ca serviciul divin să fie pentru toți cei prezenți de un real folos și să nu uite că trimiși ai cerului se află în adunare. Noi pierdem mult din plăcuta legătură cu Dumnezeu din cauza neliniștei noastre, cit și pentru motivul că nu folosim eficient clipele de reculegere și de rugăciune. Starea spirituală trebuie continuu examinată și sufletul trebuie să fie deschis înaintea Soarelui Dreptății. Dacă credincioșii ar veni la localul de închinare cu un adevărat respect față de Domnul și dacă și-ar reaminti neincetat că ei sînt în prezența lui Dumnezeu, atunci în acea tăcere sfîntă ar fi o dulce comuniune cu El. Șoapte, risete, și vorbirea care ar putea fi fără vină în alte locuri, nu ar trebui îngăduite în locul unde se aduce închinare lui Dumnezeu. Mințea să fie în așa fel pregătită pentru ascultarea Cuvîntului lui Dumnezeu, încît acesta să aibă puterea de a impresiona sufletul și de a mișca inima“.

Cînd mergi la Casa de Rugăciune nu uita că Isus zice : „Acolo unde sînt doi sau trei adunați în numele Meu, sînt și Eu în mijlocul lor“.

Mat. 18,20. Toți aceia care sînt conștienți de însemnătatea acestei făgăduințe dată de Isus Hristos, vor exclama asemenea lui Iacov :

„Cit de înfricoșat este locul acesta. Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului“.

Gen. 28,17. Casa de Rugăciune fiind deci numită Casa Domnului și poarta cerului, „păzește-ți piciorul cînd intri în Casa lui Dumnezeu și apropie-te mai bine să ascuți decît să aduci jertfa nebunilor“.

Ecl. 5,1.

Cînd Moise în pustie s-a apropiat de rugul aprins, fără să știe, el s-a apropiat de Domnul, Care i-a zis : „Scoate-ți încălțămîntea din picioare, căci locul pe care calci este sfînt“.

Așa cum prin neglijență se introduce praful sau noroiul cu piciorul în casă, la fel se aduce în Casa Domnului, prin nesocotirea sfatu'ui, un spirit nepotrivit locului aceluia. „Păzește-ți piciorul...“ păzește spiritul de iubire, spiritul de credincioșie și spiritul rugăciunii, spiritul răbdării, spiritul simpatiei, spiritul respectului și discernămintului. Umblă în spiritul lui Hristos ! Adu cu tine în Casa Domnului spiritul lui Hristos !

Cuvîntul mai zice : „Apropie-te mai bine să ascuți...“ „Cine are urechi de ascultat să asculte...“ Apropie-te să ascuți în spiritul și umilința unui copil care poate zice : „Vorbește Doamne căci robul Tău ascultă“, sau : „Ce spune Domnul meu robului Său ? Creștinii evlavioși au fost gata întotdeauna să asculte Cuvîntul lui Dumnezeu în spiritul umilinței. Despre aceștia spune Hristos că „au ales partea cea bună care nu se va lua niciodată“. De multă pace, bucurie și liniște are parte acela care vine la Casa de Rugăciune în spiritul lui Hristos. El va primi binecuvîntări nespuse de mari. Unii se lipsesc de aceste binecuvîntări, pentru că ei sînt mai dispuși să vorbească decît să asculte. Despre Domnul Isus spune Cuvîntul, că asculta cum ascultă niște ucenici, de aceea Domnul Dumnezeu I-a dat o limbă iscusită, ca să știe să invioreze cu vorba pe cel doborît de în-tristare. (Is. 50,4).

Cînd mergi la Casa Domnului nu uita :

— Să pornești din timp pentru a nu pierde niciuna din binecuvîntările rezervate pentru tine cu ocazia aceea.

— Să pornești cu un spirit de evlavie și solemnităte, conștient fiind de scopul pe care îl urmărești cînd mergi la Casa de Rugăciune.

— Să fii conștient, că din îndemnul Duhului Sfînt mergi în Casa Domnului. Cuvîntul zice despre Simeon, că „el a venit în Templu, minat de Duhul“. Luca 2,27.

— Ajungînd la Casa de Rugăciune, ocupă locul, pleacă-ți capul pentru o rugăciune scurtă spusă în taină, roagă-te pentru tine și pentru cei care vin în acest loc sfînt.

— Hotărăște-te să nu dai loc vreunui gînd, sau vreunui cuvînt prin care ai slăbi scopul nobil pentru care ai venit.

— În timp ce cei de la amvon se pleacă pentru o rugăciune tainică, tu în liniște roagă-te pentru cei care vor sluji din Cuvîntul lui Dumnezeu.

— În timpul serviciului divin ascultă Cuvîntul lui Dumnezeu cu deplină atenție și evlavie. Veghează să nu cadă la pămînt nici un cuvînt din tot ce-ți va spune Domnul. În Faptele Ap. 10,44 este scris că „pe cînd rostea Petru cuvintele acestea. S-a pogorit Duhul Sfînt peste toți cei ce ascultau Cuvîntul“.

— Șoptiri, conversații și risete, chiar nevinovate fiind ele pentru alte locuri, nu sînt îngăduite în localul unde ne închinăm Domnului.

— În timpul serviciului divin nu da loc ispitei somnului ca să nu fii lipsit de binecuvîntările rezervate ție pentru ocazia aceea.

— Să nu fii preocupat de îmbrăcămîntea celor prezenți. Tu însă caută să îmbraci o îmbrăcămîntă demnă pentru acest loc.

continuare în pag. 16-a

PLOAIA TIMPURIE ȘI TÎRZIE (V)

Israel, n-a răspuns
Duhului Sfînt

Dumnezeu a plănuit să facă din Israel o adevărată minune printre popoarele pămîntului. El a intenționat ca prosperitatea lor vremelnică și spirituală să trezească curiozitatea. El a plănuit ca mulți, asemenea lui Faraon sau împăraților Asiriei și Babilonului, împreună cu multe împărătese, ca cea din Seba, să se întrebe : „Oare ascultarea față de Legea lui Dumnezeu urma să-i așeze deasupra vecinilor lor?“ Oare mulți se vor mai întreba : „Care popor mai este atît de mare încît să aibă pe Dumnezeu său atît de aproape?“ (Deut. 4,6,7). Faptul acesta urma să dea poporului Său ocazia de a explica serviciile sanctuarului. „Prin învățătura pe care o dăduse în serviciul jertfelor, Domnul Hristos urma să fie înălțat...“

Însă acest popor a întristat pe Duhul Sfînt. În perioada judecătorilor și a regatului, istoria lor s-a desfășurat fără progrese. Astfel, atunci cînd Dumnezeu îi făcea să prospere, ei se credeau în ei înșiși și apostazia. Urmau pedepsele, adesea robia, care îi readucea la pocăință și apoi la Dumnezeu care era gata să-i primească. Dar odată cu prosperitatea ei alunecau repede, din nou în apostazie. Diaconul Ștefan a rezumat lucrul acesta în predica ce l-a costat viața : „Oamenii tari la cerbice... totdeauna vă împotriviți Duhului Sfînt, așa cum au făcut și părinții voștri“ (Fapte 7,51.52).

Cu ocazia serviciilor de consacrare ale Templului lui Solomon, Dumnezeu S-a hotărît să asculte rugăciunile lui Israel cu condiția ca și ei să asculte de El (2 Cron. 7,13-20). Serva Domnului face următoarea observație : „Dacă Israel ar fi rămas credincios lui Dumnezeu,

această glorioasă zidire ar fi dăinuit veșnic“. Dacă Israel ar fi fost credincios însărcinării lui, toate popoarele pămîntului ar fi avut parte de binecuvîntările Sale.

Profeți plini de Duhul, puternici în cuvinte și fapte, au avertizat pe Iuda împotriva valurilor repetate de neascultare spirituală. Ilie, de pildă, fiind chemat să ducă o solie categorică a spus poporului : „Pînă cînd oscilați între două păreri ? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L pe El, dacă este Baal atunci mergeți după el“. (I Regi 18,21 tr. engl.). El a propus o probă a focului. Preoții lui Baal au strigat, s-au văicărit, și-au făcut tăieturi în carne, pînă ce „singele a țîșnit pe haine“, dar „nu s-a auzit nici un glas și nici un răspuns“. (I Regi 18,28.29). Apoi, în fața privirilor oștilor adunate ale lui Israel, Ilie s-a rugat și focul a coborît din cer.

Ce secret ascuns deținea Ilie ? Succesul lui nu s-a datorat unor calități moștenite pe care le-ar fi avut, ci supunerii lui față de Duhul Sfînt.

După biruința lui Ilie de pe muntele Carmel și nimicirea preoților lui Baal, profetul a făcut față propriei lui probe de credință. S-a retras ca să se roage pentru ploaie, și pînă ce nu s-a rugat de șapte ori n-a apărut nici un semn de ploaie. De ce n-a răspuns Dumnezeu la rugăciunea slujitorului Său imediat ? Pentru același motiv pentru care nu răspunde imediat și la rugăciunile noastre. „Dumnezeu nu răspunde totdeauna la rugăciunile noastre de prima dată cînd Îl chemăm, căci... am fi în primejdie să considerăm că am avut dreptul la toate binecuvîntările și favorurile pe care El le-a revărsat asupra noastră“. Ilie era un om cu aceleași slăbiciuni ca și noi, iar ispita de a se socoti un om important în toate cite avusese

loc era iminentă. El avea nevoie să-și cerceteze inima și să se umilească, pînă cînd ajungea în starea în care nu și-ar fi atribuit lui însuși slava“.

Înainte de a veni semnul ploii, profetul și-a cercetat inima pînă cînd „s-a socotit ca fiind nimic iar Dumnezeu totul, și cînd a ajuns la acest punct al renunțării de sine... a venit și răspunsul“. Dumnezeu va răspunde și astăzi tuturor acelor care se roagă pentru ploaia spirituală.

Ilie s-a înălțat la cer însoțit de „un convoi de care cerești spre tronul de sus“. „În multe aspecte el a fost tipul caracterului pe care Dumnezeu așteaptă să-I vadă în membrii bisericii rămășiței Sale. Vorbind despre urmașul lui Ilie, fiii profetilor au declarat: „Duhul lui Ilie a venit asupra lui Elisei“ (2 Regi 2,15). Fie ca să vină și asupra noastră! Înainte-mergătorul lui Mesia, după cele prezise de Maleachi, urma să demonstreze și el în viața lui spiritul care lucrase prin Ilie. Atunci cînd a anunțat nașterea lui Ioan Botezătorul, îngerul Gabriel a confirmat precizarea lui Maleachi (Mal. 4,5.6; Luca 1,17).

Însă Israel, surd la avertizări și muștrări, n-a învățat nici din robia Babiloniană și nici din minunata sa restaurare, lecțiile pe care Dumnezeu dorea să le cunoască. Ei n-au ascultat glasul liniștit și dulce care le vorbea în sanctuarul sufletului lor.

Dumnezeu a chemat pe Ioan Botezătorul să îndeplinească un rol mai mare decît acela al unui profet. Anunțînd nașterea lui, îngerul Gabriel a spus: „El va fi mare înaintea Domnului“ (Luca 1,15). Serva Domnului pune întrebarea: „Pentru care fapt a fost socotit mare Ioan?“ Și tot ea răspunde: „El și-a închis mintea față de tradițiile pe care le păstrau învățătorii poporului Iudeu, și a deschis-o față de înțelepciunea care vine de sus“.

În ce fel a descoperit Ioan duhul și puterea lui Ilie? A închis și a deschis el cumva ce-

rul? Nu, el n-a făcut nimic spectaculos. Contemporanii lui au mărturisit. „Ioan n-a făcut nici o minune, însă toate lucrurile pe care le-a spus el cu privire la Omul acesta au fost adevărate. (Ioan 10,41). Adevărul depășește în importanță toate minunile.

Ca și Ilie „Ioan urma să fie un reformator. El a dat poporului din generația lui, o nouă direcție a gândurilor... Un astfel de sol trebuia să fie sfînt. El trebuia să fie un templu pentru locuirea lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu. Despre Ioan îngerul Gabriel spusese: „El se va umple de Duhul Sfînt chiar din pîntecele mamei sale“. (Luca 1,15). Și mamele care se roagă astăzi pot aștepta ca Duhul Sfînt să modeleze pe micuții lor chiar din primele clipe. Și ei pot avea prezența lăuntrică a Duhului Sfînt.

Copiii lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, ca și Ilie și Ioan Botezătorul, vor dovedi ascultarea de Lege. „Dumnezeu cheamă pe slujitorii Lui să predice Legea Sa în duhul și puterea lui Ilie... Ioan Botezătorul a atras atenția asupra celor zece porunci. Aceeași stăruință care a caracterizat pe profetul Ilie și pe Ioan Botezătorul, ar trebui să ne însuflețească a pregăti calea pentru revenirea lui Hristos.

Pentru a face acest lucru, noi trebuie să răspundem îndemnu-rilor Duhului așa cum a făcut el. Soția noastră trebuie să fie tot atît de directă cum a fost și solia lui Ioan. Însă pentru a da o solie ca aceea pe care a dat-o Ioan, trebuie să avem o experiență spirituală ca a lui.

Aceeași lucrare trebuie împlinită și în noi. Dumnezeu prin Duhul Său înzestreză pe slujitorii Săi în măsura însărcinării lor.

Niciodată Ioan nu și-a subprecia solia. Generația aceea de oameni a auzit o vorbire deschisă cu privire la cărările cele drepte. Cînd cineva dintre ascultători îl întreba: „Ce să facem“, Ioan înfigea securea la rădăcina copacului, condamnînd exploatarea și violența, învîrtoșarea inimii și avariția. Sfatul lui: „Fiți mulțumiți cu lefurile voastre“ (Luca 3,14) are o mare însemnătate pentru zilele noastre.

Desigur că predicatorul din pustie care a denunțat atît de curajos unirea nelegiuită a lui Irod Antipa cu Irodiada, dacă ar fi trăit astăzi, ar fi avut ceva de spus și despre angajamentele de căsătorie călcate. Oare prorocul care a lucrat pentru a uni inimile părinților cu ale copiilor n-ar avea cuvinte de sfat și pentru unii părinți indulgenți din zilele noastre? N-ar avea el oare o solie pentru tineretul și credincioșii care disprețuiesc cerințele sociale și Legea lui Dumnezeu?“ Cînd Ioan a început lucrarea sa poporul iudaic era într-o stare de excitație și de nemulțumire. Cu toate acestea, în mijlocul discordiei și luptelor, s-a auzit un glas în pustie: „... Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape“. Pocăința precede totdeauna redeșteptarea și reforma spirituală. Solia lui Ioan despărțea pe cel pocăit de cel nepocăit. Scriptura ne spune că acei care au răspuns chemării lui Ioan pentru pocăință au primit și pe Isus, iar acei care nu s-au pocăit la predicarea lui, n-au răspuns nici la predicarea lui Isus. (Luca 7, 29.30).

Fără îndoială că a existat o legătură strînsă între pregătirea personală a lui Ioan și umplerea lui cu Duhul... Simplitatea îmbrăcămîntei lui, a dieței lui, refuzul lui de a-și îngădui ușurătatea și luxul vremii lui, au făcut din el un

urias moral, un bărbat căruia Dumnezeu i-a putut încredința duhul și puterea lui Ilie.

Cel mai înalt punct al lucrării lui Ioan a fost atins atunci când a botezat pe Isus. A văzut Duhul Sfânt coborînd ca un porumbel și rămînînd asupra Domnului lui. A auzit glasul din cer zicînd: „Tu ești Fiul Meu prea iubit“. În mărturia lui personală Ioan a declarat: „Am văzut și dau mărturie că acesta este Fiul lui Dumnezeu“ (Luca 3,22; Ioan 1,33.34).

Lucrarea lui Ioan Botezătorul vorbește membrilor bisericii lui Dumnezeu. Ei nu au un amvon în pustie de la care să predice a doua venire a lui Hristos, însă au alte mijloace pe care le pot folosi cu succes, au exemplul vieții și al lucrării lor.

Dumnezeu n-a părăsit pe Israel fără să facă un efort suprem. „În cele din urmă le-a trimis pe Fiul Său“ (Mat. 21,37). „Dar n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie“ (Mat. 23,37.28).

Ni se spune că dacă Ierusalimul ar fi luat aminte la lumina pe care Cerul le-o trimisese, El ar fi rămas prosper și considerat ca „împărăteasă a împărățiilor“.

Chiar și după ce Fariseii și mai marii nordului au răstignit pe Domnul lor, mila divină a mai așteptat. Dacă ei s-ar fi supus totuși puterii convingătoare a Duhului Sfânt, ar fi fost iertați, dar s-au hotărît să nu se predea. Aceasta nu pentru că n-ar fi putut, „ar fi putut, dar n-au vrut“.

Isaia a văzut un al doilea exod aproape de încheierea istoriei pămîntului și a prorocit: „Domnul își va întinde mina a doua oară ca să răscumpere rămășița poporului Său... de la cele patru capete ale pămîntului“ (Is. 11,11.12).

Serva Domnului a văzut triumful acestei mișcări: „Ceea ce Dumnezeu Și-a propus să facă pentru lume prin Israel... va împlini în cele din urmă prin Biserica Sa de astăzi... Față de ei vor fi împlinite toate făgăduințele legămîntului făcute

de Dumnezeu poporului Său din vechime“. Duhul Domnului să ne întărească pentru a aprecia și a ne însuși făgăduințele care ne aparțin. „Duhul lui Dumnezeu urma să fie revărsat peste toată suflarea“, iar foamea spirituală urma să fie simțită în Israelul lui Dumnezeu. Profetiile cu privire la o mare redeșteptare spirituală își găsesc astăzi împlinirea.

Tuturor celor cu inima curată, celui drept în ochii Cerului — le răsare o lumină în întineric.

Și astăzi sînt Ahabi și Izabele. Dumnezeu cheamă și astăzi pe copiii Săi, ca pe Ilie odinioară pentru a-și deschide inimile umplerii cu Duhul Sfânt. Dacă aceia pe care El îi cheamă astăzi neglijează să răspundă pentru revărsarea Duhului ca ploaie tirzie, El se va întoarce spre alții. Fără să arate prin cine va face acest lucru, Dumnezeu Și-a anunțat ultimul Său scop prefațîndu-l cu aceste cuvinte solemne: „Cît este de adevărat că Eu trăiesc“. Cu alte cuvinte voi face acest lucru deoarece l-am plănit. Îmi voi îndeplini planul. „Tot pămîntul va fi plin de slava Domnului“ (Num. 14,21).

Dumnezeu știe, și noi cunoaștem de asemenea, că acest plan necesită revărsarea Duhului Său. Fără Duhul Sfânt în plinătatea puterii Sale reînviătoare, Biserica nu poate acționa împotriva păcatului. Numai botezul cu Duhul Sfânt poate ridica Biserica la poziția ei, poate pregăti temeinic poporul lui Dumnezeu. Nimic nu poate zădărnici voința lui Dumnezeu; botezul cu Duhul Sfânt va fi experiența noastră a tuturor celor ce am crezut și ne-am rugat pentru ea, am trăit și am reprezentat cu fidelitate caracterul Domnului Hristos în viața noastră.

pastor

N. Dumtrescu

PRINCIPII DE INTERPRETARE BIBLICĂ (III)

INTELEGEREA UNITĂȚILOR

Prezentăm în continuare partea a treia a referatului „Principii de Interpretare Biblică“, subiect prezentat în rezumat la întîlnirea cu pastorii și prezbiterii din Uniunea noastră cu ocazia primei Conferințe de Orientare pe anul 1977.

O unitate este o porțiune mai mare ce se compune dintr-o serie de propozițiuni și fraze și se ocupă cu un gînd deosebit sau cu un aspect al unei gîndiri mai larg cuprinzătoare. Înțelegerea acestor unități are un efect în spirală asupra înțelegerii întregului.

În discutarea propoziției sau a frazei, care este componentă imediat mai mică a unității, am reținut faptul că în poezia ebraică sînt folosite unele structuri (paralelismul membrilor și metrica). Astfel propozițiunile poetice și frazele sînt grupate în diviziuni sau strofe mai mari, mai cuprinzătoare. În consecință, fiecare strofă este următoarea unitate mai mare. Articulațiile simetrice ale gîndului cer adesea cu putere împărțirea secțiilor poetice în strofe. Putem lua, de exemplu faimosul cîntec al lui Isaia „Cîntecul Viei“, care în mod natural se împarte în patru părți:

a) Grija arătată față de vie (Isa. 5,1-2)

b) Apelul la judecată între stăpînul viei și vie (Vers. 3-4)

c) Anunțarea distrugerii viei (Vers. 5-6)

d) Interpretarea alegoriei (vers. 7).

Strofele nu au toate aceeași lungime. De asemenea, ele nu manifestă o anumită regularitate. Încercările specialiștilor în materie de a obține o regularitate prin o rearanjare a rîndurilor și a strofelor, trebuie judecată în mod subiectiv. Amendamentele și regruparea textului (așa cum s-a redat recent în noile traduceri ale Bibliei) nu au nici o garanție textuală ca să se continue astfel. Aceste acțiuni sînt contrazise de către poezia ugarită, cu analoga ei libertate a formei.

Deoarece ne ocupăm cu unitățile poetice și de interpretarea lor, în mod inevitabil venim în contact cu ceea ce se cunoaște ca fiind critica formei, cunoscută și ca istoria formei. Nu este locul de a discuta aici apariția acestei metodologii în studiile teologice începînd cu H. Gunkel (1862-1932) și pînă în prezent. O introspecțiune fundamentală a subiectului subliniază această metodologie ce este foarte aplicată astăzi în studiile referitoare la Vechiul și Noul Testament, remisă a memoriei populare (Folk-Memory), vehicol de transmitere a tradiției — care se presupune că operează cu

unități mici, adesea nu mai mari decât un singur cuplet al unei poezii. O cercetare amănunțită a unităților ireductibile ale tradiției primitive ne vine prin folclorul german, care recunoaște și definește deosebirile dintre povești-populare, mit, saga și legendă (frații Grimm). Pe baza acestui studiu se ridică presupunerea că unitățile similare reapar nu atât de mult similare în conținut ca în structură, lungime și tendință.

Presupunerea unei evoluții unificări, de la unități mici, la unități mai largi și mai complexe este în prezent dovedită a fi neverosimilă. Acest fapt poate fi demonstrat cu privire la Vechiul Testament pe baza studiului comparativ al literaturii Orientului Apropiat, cam de la anul 2300 în. Hr. încoace.

Diferite presupuneri și premise ale criticii formei Vechiului și Noului Testament se bazează pe investigațiile populare (Folk Memory), așa cum am arătat că se folosește în filologia germană. Este foarte important, deci, ca rezultatele recentelor investigații ale memoriei Folk, de către folcloriști, să aducă în discuție presupunerile de la început, care au fost preluate și de către teologi.

Fără îndoială, critica formei a adus o mare teamă, nesiguranță cu privire la formele externe și a subliniat și stimulat aprecierea unităților literare. Criteriul obiectiv trebuie să fie privit după sprijinul ce-l va da identificării unei unități sau a temeiurilor lăuntrice. O mare discriminare și discernământ trebuie să fie manifestat pentru a evita interpretarea unei forme literare, de la un tip de literatură sau tradiție, la altul.

Mai înainte de a încheia discuția în legătură cu această secție a unităților, poate că este potrivit a adăuga un cuvânt cu privire la funcția și scopul Comentariilor Biblice. Printre Comentariile Biblice există o mare și variată distincție în ceea ce privește calitatea și înfățișarea. Consultând comentariile, interpretul nu trebuie niciodată să susțină că există un comentariu infailibil care este corect în toate cazurile. De fapt, interpretul trebuie totdeauna să evalueze pentru el, o multitudine de puncte de vedere și de dovezi prezentate, și care, nu are oricâtă o mare abilitate și cunoaștere tehnică. Comentariile scrise de către persoane ce au o înaltă concepție cu privire la inspirația divină și care manifestă o credință puternică în valoarea Scripturilor, trebuie să fie preferate aceluia scris pe baza diferitelor presupuneri.

Persoana care caută să înțeleagă Scriptura, trebuie să nu uite niciodată că Comentariile trebuie să fie luate pentru cele ce sînt ele și nu ca instrumente care să dicteze, să impună ce spune Biblia. Este un truism acela că infailibilitatea exclude orice comentator și orice comentariu. Cercetătorul zelos al Scripturilor, se va baza pe comentariile ce nu numai că sînt cele mai com-

plete și mai aduse la zi cu tot ceea ce știința în materia respectivă a produs, dar care să fie de asemenea credincioase față de Scripturi ca fiind autoritatea și revelațiunea lui Dumnezeu. Comentariile bune au în adevăr un loc în activitatea celui ce caută să înțeleagă Scripturile, deși ele trebuie folosite cu discreție.

Înțelegînd cărțile și pe autorii lor

Cărțile Bibliei scrise de diferiți autori formează mai departe mari întreguri și sînt constituite dintr-o serie de unități. Înțelegerea cărților și a autorilor, depinde de înțelegerea unităților, sau părților din care sînt alcătuite cărțile. La rîndul lor, părțile sau unitățile, sînt mai bine înțelese prin perspectiva generală și importanța autorilor și a cărților. Vorbînd iarăși în termenii cercului hermeneutic, fiecare dintre expresii, propozițiuni și unități sau părți, contribuie la înțelegerea întregului. Dar în același timp contribuie la interpretarea și înțelegerea fiecărei părți. Înțelegerea fiecărei părți se reflectă în spirală mai sus și tot mai sus, pe baza înțelegerii cărții și vice-versa.

Fără îndoială că fiecare interpret începe de la punctul de vedere al intereselor și convingerilor pe care le avea mai înainte de studierea unui anumit text sau a unei anumite cărți. Trebuie subliniat faptul că studiul unui text al Scripturii este un proces de învățămînt. În procesul de învățare, cel în cauză descoperă tot mai mult problemele ce privesc pe autorul respectivei cărți a Bibliei, probleme ce-l confruntă pe el, probleme ce încearcă să le rezolve cum și materialul și resursele metodologice ce-i sînt puse la dispoziție pentru soluționarea lor. Aceasta înseamnă că în mod ideal, cel în cauză ajunge în final să pună la o parte propriile lui interese, idei și puncte de vedere și ajunge la situația de a le împărtăși pe cele ale autorului, ajungînd să recunoască chiar mai clar contextul gândirii și vorbirii autorului sub inspirație divină.

Din punct de vedere al investigației, contextul cuvîntului este propozițiunea, unitatea, cartea sau cărțile aceluiași autor. Dincolo de aceasta, conținutul fiecărei cărți a Noului Testament este Canonul Noului Testament și canonul Vechiului Testament, care este contextul fiecăreia, dintre cărțile Vechiului Testament. În final întreaga Scriptură este context pentru fiecare cuvînt, propozițiune, unitate și alte subîmpărțiri.

Cînd vorbim despre contextul întregului cuvînt inspirat al Scripturii, nu înțelegem prin aceasta a implica faptul că scriitorii omenesți ai cărților Sfințelor Scripturi, în mod individual, n-au avut propriile lor gânduri, sublinieri, diferite contribuții, spre a da întregii descoperiri aspectul prezentat în Sfînta Scriptură. Este deci obligatoriu a respecta solia și teologia lui Isaia, Ieremia, Ezechiel și Daniel, și să nu le confundăm una cu alta,

tot așa cum este necesar a respecta teologia lui Pavel și să n-o amestecăm cu cele ale lui Ioan, Luca sau oricare alt scriitor al Noului Testament. Fiecare scriitor al Bibliei trebuie să fie studiat individual. Faptul acesta, totuși nu vrea să spună că nu există nici o unitate a soliei biblice, nu vrea să spună că teologia Noului Testament este imposibilă; de asemenea, nu vrea să spună că trebuie să ne așteptăm la contradicții între scriitorii Vechiului Testament și cei ai Noului Testament. Biblia dă mărturie despre o credință într-un singur Dumnezeu, un singur Domn, un singur botez (Ef. 4,5-6). Dar prezentarea ei va îmbogăți atât de mult, dacă nuanțele, sublinierile și contribuția deosebită a scriitorilor Bibliei, sînt respectate și li se îngăduie a forma o unitate în diversitate. Biblia trebuie privită ca un tot, pentru ca relația cu părțile ei să poată fi văzută mai bine.

O înțelegere mai bună a gândirii scriitorilor Bibliei, poate crește numai în baza unei metodologii intrinsece a interpretării biblice, așa cum s-a arătat pînă acum. Principiul călăuzitor nu poate fi astfel niciodată extrinsec sau extern, fie ea tradiția, filozofia sau orice altceva. Orice principiu extern sau extrinsec al interpretării va conduce la distorsiuni ale soliei biblice.

Deși interpretul în strădania sa de a descoperi ce anume înțelegeau scriitorii biblici, atunci cînd folosesc cu multă atenție regulile dezvoltate ale interpretării, el diferă de istoricianul religiei (fie el agnostic sau credincios) în aceea că el este convins că prin autorii Bibliei, o solie inspirată se transmite credinciosului modern. Supoziția fundamentală este caracterul inspirat al Canonului Sfințelor Scripturi, despre care dă mărturie Scriptura. Este important de subliniat faptul că însemnătatea pentru oamenii credinței de astăzi, nu poate fi cu totul diferită de însemnătatea subliniată sau intenționată de scriitorii Bibliei pentru contemporanii lor. Orice încercare de a înțelege pe autorii Bibliei, care dă greș în a recunoaște o omogenitate de bază între însemnătatea „de acum” a interpretului și cea „de atunci”, a soliei, dă greș de asemenea în a aduce celor de astăzi soliele ei inspirate.

O interpretare validă și normativă a soliei autorilor Bibliei trebuie deci să stabilească mai întîi de toate ceea ce ei înțeleg, și în această postură trebuie să fie o prezentare descriptivă. Mijloacele de a stabili acest lucru nu sînt cele logice sau metafizice ale sistemului științific sau filozofic străine scriitorilor Bibliei, oricît de interesant ar fi acest mod de interpretare pentru alte scopuri. Metodologia este, mai degrabă, aceea a interpretării prin sine a Scriitorilor, cu sublinierea însemnătății literare a textului (dacă nu este folosită o figură, un simbol) și datorită sublinierii cercetărilor filologice, istorice și teologice și care dau putere credinței creștine.

Pe baza celor spuse pînă acum reiese clar faptul că o hermeneutică adecvată mărturiei Sfințelor Scripturi, trebuie să aibă punctul hermeneutic de pornire în principiul interpretării prin sine a Scripturii, bazat pe învățătura biblică a inspirației și a recunoașterii întregului canon ca fiind contextul valid pentru interpretarea Scripturii. El se bazează pe recunoașterea faptului că Dumnezeu este autorul a toată Scriptura și că El a ales autori omenesci care să comunice adevărurile Sale în limbaj omenesc.

Înțelegerea Scripturii ca un tot

Scopul final al întregii interpretări biblice nu este numai o înțelegere a unor părți ale Scripturii, fie ele cuvinte, propozițiuni, fraze, declarații, unități, cărți sau toate cărțile scrierilor cu toate interrelațiile ce le au, ci de asemenea, a înțelege voia lui Dumnezeu și scopul Său cu întreaga Biblie. Noi am fost sfătuiți să „învățăm a privi Cuvîntul ca un tot, și a vedea legăturile între părțile sale”. (Ed. 190).

Gîndul dominant în acest capitol n-a fost numai acela de a înțelege care a fost intenția scriitorilor, ce au intenționat ei a spune, ci de asemenea a înțelege în mod precis ce a intenționat Dumnezeu să ne transmită în, cu și prin cuvintele profetilor inspirați. Apostolul Petru scria :

„Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mintuirea această ținta cercetărilor și căutării lor slăvitoare.

„Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, cînd vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.

„Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfînt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.” (1 Petru 1, 10-12). Petru arată faptul că profeții din vechime cărora le-au fost descoperite aceste semne mărețe, doreau cu nerăbdare să înțeleagă deplina lor însemnătate (P. R. 731). Acest fapt arată că scriitorii inspirați au recunoscut chiar și cum că cuvintele lor au un înțeles mult mai profund și o importanță mult mai mare, pe care o simțeau dar pe care n-o puteau înțelege pe deplin. Profeții ce erau favorizați cu o iluminare deosebită a Duhului lui Dumnezeu, n-au înțeles pe deplin importanța revelațiilor ce le erau date” (T.V. 344).

Cea mai deplină importanță și cea mai profundă semnificație a Scripturii, este un gînd intenționat sau implicit în cuvintele Bibliei, fie că autorul a fost sau nu conștient de acest fapt. Cea mai deplină importanță și cea mai profundă semnificație nu este o interpretare și o semnificație în sens literal a ideilor străine sau în afara ei. Cea

mai deplină importanță și cea mai profundă semnificație a Scripturii nu este ceva străin intențiilor cuvintelor biblice. Din contră, este o caracteristică a celei mai depline importanțe și celei mai profunde semnificații a Scripturilor și anume de a fi omogenă în ceea ce privește semnificația și sensul literal; adică, este o creștere, o dezvoltare a ceea ce autorul inspirat a pus, la origine, în cuvinte. Se pare că este clar, fără să mai lase vreo urmă de îndoială că deplina importanță și profunda semnificație a Scripturilor n-are nimic de-a face cu întreitul sau chiar împătritul sens al Scripturii din timpul Evului Mediu, sau cu metoda alegorică de exegeză. Un principiu de bază al interpretării aplicat la descoperirea acestei depline importanțe și profunde semnificații a Scripturilor este aceea de a lua în considerație funcția scriitorului inspirat în redescoperirea deplinei însemnătăți a cuvintelor inspirate.

Vorbînd despre subiectul deplinei însemnătăți și profunde semnificații a Scripturilor, afirmația, disputa cu privire la faptul că interpretul poate înțelege textul deplin și mai corect decît autorul, trebuie să fie bine înțeles. Interpretul poate ajunge să aibă o înțelegere mult mai largă decît autorul, pe baza contextului întregii revelații, permițînd astfel întregii Scripturi să lumineze însemnătatea unui text particular. Se poate aștepta de la Canonul Scripturii ca să împlinescă sarcina sa hermeneutică, numai dacă li este îngăduit să devină activă în totalitatea ei cu privire la interpretarea unei singure cărți și a unui singur autor. Această funcție hermeneutică a Canonului Scripturii, ca un tot, evită de asemenea tratamentul selectiv al Scripturii, cunoscut ca fiind „un Canon în Canon”.

Înțelegerea textului de către autorul original, pe de altă parte, este mai completă în sensul că cuvîntul său vorbește poporului aceluși timp într-o situație istorică dată, atunci cînd el scria. Acest aspect al textului nu poate fi mai bine înțeles de nici un interpret, ci numai de autorul inspirat, pentru că interpretul nu poate avea înțelegerea tuturor detaliilor și împrejurărilor ce erau cunoscute scriitorului inspirat.

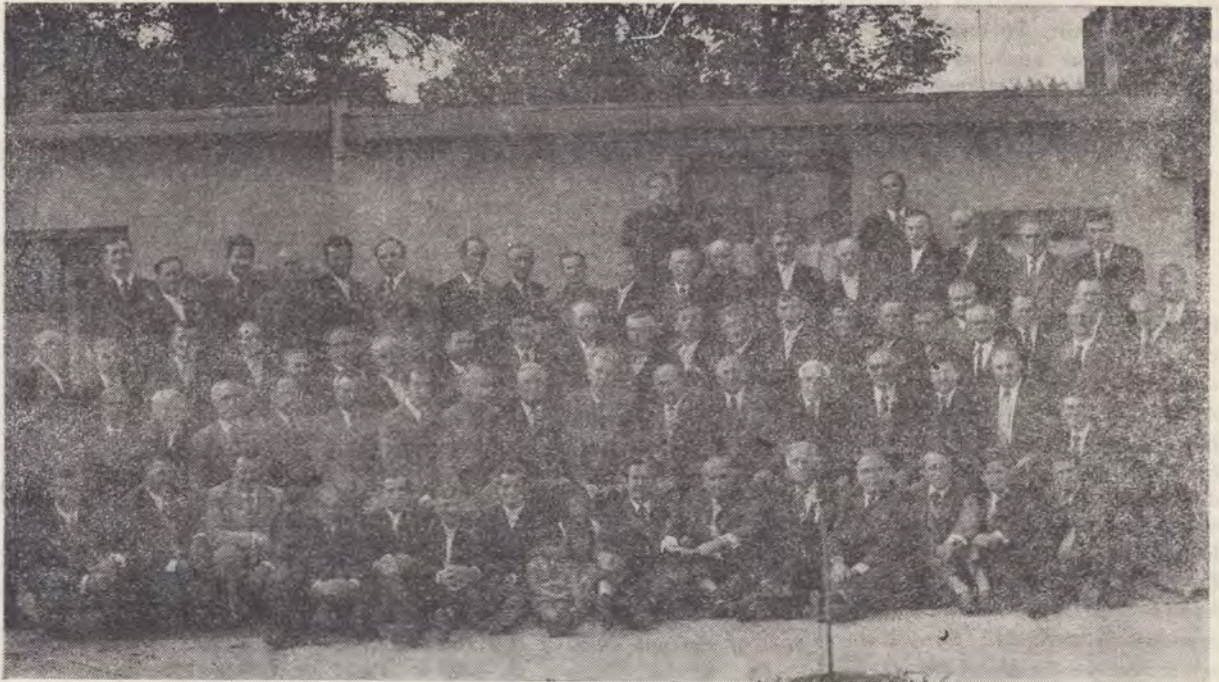
Domnul Hristos personal a arătat deplina însemnătate și profunda semnificație a Sfințelor Scripturi, atunci cînd le vorbea ucenicilor pe cale spre Emaus, așa cum găsim în Evanghelia lui Luca : „Și a început de la Moise și de la toți proorocii, și le-a tălcut, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24,27). Gîndurile divine transmise profeților prin inspirație, erau înveșmîntate în cuvinte omenesci, însemnătatea lor deplină și profunda lor semnificație, constituind și pentru scriitori o puternică preocupare. Prin revelațiunii inspirate, Dumnezeu a înfățișat mai departe, deplina importanță și profunda semnificație a primelor cuvinte ale Scripturii.

Vorbînd despre continuarea descoperirilor, nu trebuie să facem afirmația cum că Duhul Sfînt a încetat a mai transmite lumina inspirației Sale după data încheierii Canonului Sfințelor Scripturi. Vechiul Testament cunoaște profeți arătați pe nume sau cei care au primit descoperiri spre a da sfaturi, avertizări și a încuraja. În probleme ce nu au nici o legătură cu darea Scripturilor inspirate. Sînt destule cazuri în care profeții vorbeau în timpurile Vechiului sau Noului Testament, dar ale căror cuvinte n-au fost reținute și deci n-au fost cuprinse în Canonul Scripturilor. În același fel, cînd Canonul Biblic a fost completat, Duhul Sfînt n-a încetat să lucreze la iluminarea înțelegerii și la deschiderea minții cercetătorilor adevărului divin prezentîndu-le lucrurile profunde ale Cuvîntului inspirat al lui Dumnezeu. Cînd Domnul Hristos a dat făgăduința unui Mîngîietor, El a spus : „Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și va va descoperi lucrurile viitoare” Ioan 16,13. Este evident că Duhul Sfînt va continua să lucreze pînă la încheierea Planului de Mîntuire.

Pavel se ruga pentru credincioșii din Efes : „Și mă rog ca Dumnezeu Domnul nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți.” (Efes. 1, 17-18). Apostolul Pavel exprimă aici credința sa că Dumnezeu acordă călăuzire credincioșilor pentru înțelegerea descoperirilor, dînd darul înțelegerii cu privire la lucrurile profunde ale Scripturilor. Dumnezeu face aceasta prin Duhul Sfînt la nivelul iluminării personale a celui în cauză. Cel iluminat de Duhul Sfînt este totdeauna legat de o mai mare descoperire a sensului profund al Scripturii așa cum se găsește în toate scrierile inspirate.

Însemnătatea deplină și profunda semnificație a Scripturilor își au originea în Dumnezeu. Cuvintele Scripturii conțin gîndire divină și este natural ca înțelegerea acestor gînduri divine, care au în ele o însemnătate deosebită și o profundă semnificație pentru noi, să nu poată fi altfel înțelese decît tot printr-o iluminare și revelare divină. Un ghid sigur care să ducă la o dreaptă înțelegere a importanței și semnificației Scripturii este un alt scriitor inspirat. Acest criteriu, acest principiu este un scut împotriva subiectivității din partea interpretului. Să luăm acum o serie de exemple ilustrative referitoare la însemnătatea deplină și profunda semnificație a Scripturii.

D. Popa

Grupul de pastori și prezbiteri care au luat parte la Conferința de Orientare ținută la Timișoara în ziua de 15 septembrie 1977.

Conferințele de orientare

Între 13 și 21 septembrie a.c., au avut loc întâlniri la nivelul Conferințelor cu pastorii și prezbiterii Comunităților din cadrul Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră.

În strădania conducerii Uniunii de a contribui la o cit mai bună și eficientă activitate a pastorilor și slujbașilor din Comunitățile noastre, de câțiva ani, au loc în mod periodic, Conferințe de Orientare care s-au dovedit a fi de un real folos în activitatea noastră.

Cea de a doua Conferință de Orientare din acest an, ținută la Timișoara (13 sept.), Cluj (15 sept.), București (19 sept.), și Bacău (21 sept.), a adus în fața participanților două referate și anume: un referat cu temă socială intitulat: „Aniversarea unui secol de la cucerirea Independenței României” și un referat cu temă dogmatică, cu titlul: „Interpretarea Biblică în Mișcarea Adventă”.

Primul referat, prezentat de pastorul consilier Niculescu Teodor, a constituit o veritabilă lecție de istorie, mergând de la începuturile, cu 2050 de ani în urmă, a constituirii pe meleagurile țării noastre a primului stat dac centralizat și independent și pînă la istoria țării noastre ce se scrie sub ochii noș-

tri, în România Socialistă. S-a subliniat „setea nestinsă de libertate” a dacilor, voința de a nu-și pleca fruntea sub jug străin, hotărîrea de a rămîne mereu ei înșiși, stăpîni unici pe viața și pe soarta lor... idealuri apărute și promovate de noi românii, în toate timpurile și în orice condiții. În împrejurări istorice vitrege, poporul român a trebuit să ducă, timp de secole, bătălii grele pentru păstrarea ființei naționale și graiului românesc — Mircea cel Bătrîn, Vlad Țepeș, Ioan de Hunedoara, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazu, nume cu rezonanță în istoria țării, care au făcut însă ca noi, românii să fim și să rămînem din totdeauna aici! 9 mai 1877, proclamarea independenței de stat a României, a fost sigilată cu singele ostașilor români la Plevna, Grivița, Smîrdan, Rahova, Istoria țării noastre s-a scris cu sacrificiu de sine, cu hotărîre, cu eroism, ca astăzi România, să poată ocupa locul ce i se cuvine în stima și prețuirea omenirii întregi.

Referatul dogmatic s-a ocupat de o problemă foarte importantă și anume, problema interpretării profetice. Făcînd un istoric al mișcării milerite, referentul, fr. N. Dumitrescu — membru al Comitetului

Uniunii, a prezentat istoricul interpretării profeției din Dan. 8,14, mergînd de la 457 în. Hr., decretul de rezidire a Ierusalimului dat de Artaxerxe și pînă la 1843/1844, lucrarea de curățire a Sanctuarului ceresc, unde Domnul Isus Hristos îndeplinește lucrarea de Mare Preot. Mișcarea milerită a avut caracter interdenominațional, Miller aparținînd mișcării istoriciste de interpretare profetică. Interpreții adventiști au corectat și clarificat pozițiile de la început în ceea ce privește profeția. Cu privire la principiile de interpretare ale cărții Apocalipsului, biserica A.Z.S. a introdus principii noi care au extins și sistematizat interpretarea specifică a celor două cărți Daniel și Apocalips. O demonstrare a principiilor de interpretare de la începutul bisericii adventiste se poate vedea în susținerea cu privire la Sabatul zilei a Șaptea. Ei au arătat că Decalogul este permanent obligatoriu și nu trebuie confundat cu legea ceremonială, care era vremelnică. O examinare conclusivă a principiilor adventiste de interpretare, descoperă faptul că ei au lucrat în cadrul sistemului protestant stabilit. Ei au apelat continuu la Biblie ca singura regulă de credință și practică.

Pe marginea acestor referate au luat cuvîntul pastori și prezbiteri, care prin sublinierile și completările aduse, au contribuit la reușita acestor întîlniri, la împlinirea cît mai cu succes a chemării noastre de slujitori ai lui Dumnezeu și cetățeni loiali ai patriei noastre.

COMITETE—LUCRĂRI VIZITE

În zilele de 28-30 iunie 1977 a avut loc la Berna, Elveția, ședința de vară a Comitetului Executiv al Organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa. La aceste lucrări au participat din partea Uniunii noastre frații Marin Pirvan, secretarul Uniunii de Conferințe și Nelu Dumitrescu, contabil șef. Numărul participanților a fost de 43 printre care fr. R. E. Osborne, casier asistent la Conferința Generală, fr. R. L. Scragg, președintele Diviziunii Nord Europe, directori de departamente, directori de instituții, președinți de Uniuni și cîțiva invitați.

Orele de rugăciune de dimineața au fost ore de înălțare sufletească și prilej de reînnoirea consacrării pentru slujire. Printre problemele înscrise în agendă și discutate au fost: transfer personal Diviziune, congrese și întîlniri ce vor avea loc în anul 1978 în cadrul Bisericii A.Z.S., alegeri în Comunități, probleme de doctrină — divorț, recăsătorire și calitatea de membru.

La încheierea lucrărilor delegația noastră a avut o întrevedere cu Biroul Executiv al Diviziunii. Între altele, frașii s-au interesat și de situația Comunităților avariate de cutremurul de la 4 martie a.c. oferindu-ne concursul acolo unde va mai fi nevoie.

Înainte de plecare delegația a făcut o vizită la Ambasada României de la Berna, vizită care s-a desfășurat într-o atmosferă plăcută.

O bucurie deosebită a prilejuit frățietății din Comunitatea A.Z.S. Geneva vizita delegației noastre în această Comunitate ca și vizita la Sanatoriul La Lignière — Gland.

Redacția

DOMNUL NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

Un mare adevăr pierdut din vedere

Pare de necrezut faptul că un astfel de adevăr fundamental, atotcuprinzător, ca neprihănirea atribuită — Indreptățirea prin Credință — să poată fi pierdută din vedere de mulți care vorbesc despre evlavie și căroră li s-a încredințat ultima solie cerească către cei ce sînt în păcat, și totuși, cum ni se spune clar în cuvîntul inspirat, aceasta este o realitate.

Învățătura cu privire la indreptățirea noastră prin credință, este pierdută din vedere de mulți care mărturisesc a crede în întreita solie îngerească.

„Din o sută de credincioși nu există unul care să înțeleagă pentru sine adevărul biblic cu privire la acest subiect, „Indreptățirea prin Credință” care este atât de necesară pentru binele nostru prezent și veșnic.” (R.H. 3 sept. 1889).

„În ultimii douăzeci de ani, o subtilă și nesfințitoare influență a determinat pe credincioși să se bizuie pe oameni, să depindă de oameni și să neglijeze pe Insoțitorul lor ceresc. Mulți s-au îndepărtat de la Hristos. Ei nu au apreciat pe Acela care declară: „Iată, Eu sînt cu voi tot timpul, chiar pînă la sfîrșit.” Să facem tot ce ne stă în putință să rîscumpărăm trecutul” (R.H. 18 febr. 1904).

Socotindu-se, din 1904, douăzeci de ani în urmă, s-ar cuprinde exact începutul soliei. Indreptățirea prin Credință din 1888, cu soliele pregătitoare care au precedat-o imediat. Ce spuneți, iubiți frați concucrători? Să nu facem tot ce ne stă în putință pentru a rîscumpăra trecutul? E posibil ca la întoarcere de la praznicul Paștilor să uităm de Domnul Isus, lăsîndu-L în urmă, ca apoi să fie necesar să-L căutăm cu îngrijorare, așa cum au făcut Iosif și Maria pe cînd se întorceau acasă de la Ierusalim? Ni se spune că:

„Motivul pentru care slujitorii Evangheliei realizează atât de puțin în cele spirituale este că ei nu umblă cu Dumnezeu. El, Dumnezeu, se află la o mare distanță de cei mai mulți dintre ei” (T.V./434).

Aceasta este o problemă personală. Să ne cercetăm pe noi înșine și să vedem: Este Mîntuitorul persoana care locuiește și trăiește în viața mea? Sau El Se află la o mare distanță, iar viața și activitatea mea sînt numai rezultatul unor amintiri despre persoana Sa?

Avertizarea solemnă trimisă prin Spiritul Profetic cu privire la numărul mare de credincioși Adventiști de Ziua a Șaptea care au pierdut din vedere „învățătura indreptățirii prin credință”, a fost scrisă

în 1889. Ce schimbare a făcut timpul în rîndurile credincioșilor noștri care în acea vreme nu trăiau sau nu înțelegeau acest prețios adevăr, nimeni nu va încerca să spună: dar știu precis că fiecare credincios care înțelege și trăiește întreita solie îngerească din acest timp, trebuie să aibă o concepție clară despre învățătura Indreptățirii prin Credință și o experiență bine întemeiată în marea problemă a transformării.

Ce înseamnă a pierde din vedere un astfel de adevăr? A pierde din vedere acest prețios adevăr al Indreptățirii prin Credință, înseamnă a pierde supremul scop al Evangheliei, ceea ce ar însemna un dezastru pentru fiecare credincios, indiferent cît de zelos și bine intenționat poate fi cu privire la doctrină, ceremonii religioase, activități spirituale și orice altceva legat de religie. Avertizarea este dată clar de către serva Domnului:

„Dacă puterea divină nu este adusă în experiența poporului lui Dumnezeu, ideile rătăcite și învățăturile false vor robi mintea. Domnul Hristos împreună cu neprihănirea Sa va fi îndepărtat din experiența multora, și credința lor va fi fără putere sau viață. Aceștia nu vor avea o experiență vie, zilnică în ce privește dragostea lui Dumnezeu în inimă, și dacă nu se vor pocăi în mod sincer, ei vor face parte din aceia care sînt reprezentați prin Laodiceenii care vor fi vărsați din gura lui Dumnezeu” (R.H. 3 sept. 1889).

Copiii lui Dumnezeu nu au reușit, desigur în mod lamentabil, să aibă în experiența lor puterea divină, iar urmările prezise se văd și anume:

1. Învățături false și idei rătăcite de la adevărul divin.
2. Domnul Hristos și neprihănirea Sa este îndepărtat din viața de experiență a multora.
3. Credința multora este fără putere sau viață.
4. Nu are loc o experiență vie, zilnică, în ce privește dragostea lui Dumnezeu în inimă.

Cuvîntul inspirat ne spune că se pierde mult pentru cauza lui Dumnezeu prin refuzul de a cîștiga aceea experiență vie a puterii divine — „Indreptățirea prin Credință”.

„Copiii lui Dumnezeu pierd mult prin faptul că nu păstrează simplitatea adevărului așa cum este în Isus Hristos. Această simplitate este lăsată la o parte, iar formele

și ceremoniile cu o serie de preocupări plictisitoare îi iau locul. Înălțarea de sine și incropala fac din cei ce se declară a fi copii ai lui Dumnezeu, o adevărată ofensă la adresa Lui. Lăudăroșenia, mulțumirea de sine și îndreptățirea de sine maschează și ascund slujenia și golicinele sufletului; dar înaintea lui Dumnezeu toate lucrurile sînt descoperite. (R.H. 7 aug. 1894).

Și în felul acesta se ajunge la o mult răspîndită și fatală decepție.

„Care este cauza ce constituie starea de decădere spirituală, de golicine sufletească a aceluia care se cred bogați și nu duc lipsă de nimic? Este lipsa neprihănirii Domnului Isus Hristos, în viața lor. Ei sînt arătați a fi îmbrăcați cu haina zdrențuroasă, respingătoare a păcatului și deși în această stare ei se măgulesc pe ei înșiși, le place să creadă despre ei că sînt îmbrăcați cu mantia dreptății Domnului Hristos. Ar putea fi oare vreo decepție mai amară decît aceasta?” (R.H. 7 aug. 1894).

Există un izvor de putere la dispoziția noastră și noi nu trebuie să rămînem în grotă neînsorită, rece și întunecoasă a despărțirii de El, căci atunci nu vom beneficia de razele strălucitoare ale Soarelui Dreptății.

Trebuie să ne ridicăm deasupra atmosferei reci în care am trăit în păcat și cu care Satana ar vrea să ne împresoare sufletele noastre, ca să nu respirăm atmosfera cea sfîntă a cerului.

Martin Luther se teme ca acest mare adevăr să nu fie neglijat. Temerea că învățătura îndreptării prin Credință — atît de scumpă inimii sale și prin care s-a înfăptuit o mare Reformațiune — ar putea fi pierdută din vedere, pare să fi predominat în mintea lui Luther, deoarece despre acest fapt el spunea următoarele:

„Dacă acest subiect al Îndreptării prin Credință este uitat, atunci este pierdută adevărata doctrină creștină... Iar cel care rătăcește de la această „Neprihănire prin Credință”, ajunge negreșit la „dreptatea Legii”, adică, atunci cînd el pierde pe Hristos, el ajunge să se încreadă în propriile sale fapte”. „Pentru că dacă neglijăm subiectul Îndreptării prin Credință, noi îl pierdem ca totul. De aceea cel mai necesar este, în primul rînd și mai presus de orice, ca noi să învățăm și să repetăm acest subiect în continuu.” Și deși noi îl învățăm și îl înțelegem bine, totuși nu există nici unul care să-l stăpînească perfect, sau să-l creadă cu toată inima”. „De aceea mi-e teamă ca nu cumva această învățătură să fie pierdută din vedere și eclipsată din nou, după ce noi vom muri. Deoarece inimile celor nestatornici vor fi din nou umplute de întinerie teribil și rătăcirii, înainte de împlinirea vremii”. (M. Luther în „Epistola către Galateni” pag. 136-402).

După cum Dumnezeu a chemat pe Luther din întinericul secolului al XVI-lea și i-a pus în mîini această torță a adevărului — „CEL DREPT VA TRĂI PRIN CREDINȚĂ”, tot așa Dumnezeu va avea întotdeauna persoane care să înăd sus această fundamentală temelie a mîntuirii în legătură cu „adevărul prezent”, din diferite etape ale proclamării ultimei solii a Evangheliei în toată lumea. De aceea este potrivit ca noi, să studiem pe deplin și cu toată seriozitatea acest adevăr vital. El trebuie să fie înțeles tot așa de clar după cum se știe că un păcătos poate fi transformat într-un credincios ascultător, așa cum sîntem învățați să înțelegem cum Adam, un om fără de păcat, a devenit un păcătos. Îndreptățirea prin Credință trebuie să fie tot așa de clară pentru mintea noastră ca și învățătura despre Lege, despre Sabat, despre venirea Domnului Hristos, și despre oricare altă învățătură descoperită în Sfintele Scripturi. Dar mulți nu o înțeleg așa cum ar trebui; și deoarece această învățătură nu este nici apreciată și nici trăită așa cum ar trebui să fie, există neputința din partea acestora de a o prezenta în învățătura lor. Această neputință a fost recunoscută și arătată clar în 1889:

„Slujitorii Evangheliei nu au prezentat ascultătorilor lor din Comunități pe Domnul Hristos în toată plinătatea Sa, și aceștia nu au o credință inteligentă. Ei nu au fost învățați așa cum ar fi trebuit să fie, și anume că Domnul Hristos însemnează pentru ei mîntuire și neprihănire” (R.H. 3 sept. 1889).

Datoria pastorilor de a prezenta solia Îndreptării prin Credință

Paragrafele următoare prezintă cel mai potrivit și excelent sfat pentru pastori și ceilalți slujitori ai Evangheliei, arătînd cu claritate tristul fapt că centrul de atracție, Domnul Isus, a fost lăsat, de mulți, pe planul al doilea, în timp ce teoriilor și argumentărilor li s-au acordat primul loc.

„Lucrătorii pentru cauza adevărului divin trebuie să prezinte neprihănirea Domnului Hristos, nu ca pe o lumină nouă, ci ca pe o lumină prețioasă ce a fost, pentru un timp, pierdută din vedere de către poporul Domnului. Trebuie să primim pe Domnul Hristos ca Mîntuitor al nostru personal, iar El ne atribuie neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos Isus” (R.H. 20 martie, 1894).

„Nu îngăduiți minții voastre să fie abătută de la tema atît de importantă a neprihănirii Domnului Hristos prin studierea teoriilor. Să nu vă închipuiți că îndeplinirea ceremoniilor, respectarea formelor exterioare vă vor face moștenitori ai cerului. Noi vrem să ținem

continuare în pag. 19-a

— Pe ziua de 13 martie a.c., a încetat din viață, după o lungă și grea suferință, sora Zanfir Ileana, născută Laszlo, soția fratelui pastor Zanfir Damian.

Născută la 28 sept. 1936 în familia pastorului Laszlo, urmează, după absolvirea liceului, cursurile Seminarului Teologic A.Z.S. pe care-l absolvă în anul 1956 și este angajată în cadrul Conferinței Sibiu, pînă la data de 7 iulie 1957, cînd se căsătorește cu pastorul Zanfir Damian.

Mamă a doi copii, s-a devotat pînă la sacrificiu familiei sale. A suportat suferința fără nici un murmur, suferință ce i-a desăvîrșit încrederea în Răscumăratului ei.

Închide ochii mulțumind lui Dumnezeu pentru lucrarea mîntuirii, iar familiei pentru dragostea cu care a fost inconjурată.

Înmormîntarea a avut loc în ziua de 15 martie, în cimitirul Central din Cluj-Napoca.

Cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit de pastorii Cazan Petru, Nösner Gottfried, Resteașan Gheorghe, Cheșan Emil și cel ce semnează aceste rînduri.

Deși despărțirea este tristă și dureroasă, putem totuși plîni de încredere să rostim împreună cu psalmistul: „Fericiți morții care mor în Domnul”.

Pastor,
Timiș Alexandru

— În ziua de 17 iunie a.c., a încetat din viață fr. Iordache Dumitru, membru al Comunității Chirnogeni, jud. Constanța, în vîrstă de 77 de ani. Cu 45 de ani în urmă primește credința adventă, rămînînd pînă în ultima sa clipă credincios legămîntului său.

Serviciul divin de înmormîntare a avut loc pe data de 19 iunie și a fost oficiat de frații pastori: Indricău Gh., Doroftei A., și Caraiivan F., care au prezentat familiei îndoliate nădejdea mîngietoare a Scripturilor.

— În ziua de 26 iunie 1977, Comunitatea Chirnogeni, Jud. Constanța a condus la locul odihnei ei temporare, pe sora Tudose Dumitra în vîrstă de 78 de ani, una dintre primele membre ale Comunității, cu nădejdea învierii la ziua răsplătirii finale.

— Sora Munteanu Ioana, membră a Comunității Medgidia, a adormit în Domnul în ziua de 25 iunie. În mormîntarea a avut loc pe data de 27 iunie. Familia și Comunitatea a condus-o pe ultimul ei drum, avînd în suflet speranța revederii la învierea dreptilor. Cel ce semnează aceste rînduri a rostit, cu aceste triste ocazii, cuvîntul mîngietor al Sf. Scripturi.

Pastor
F. Caraiivan

epistola

Acesta este primul din cei doi pași, și el este cuprins în regenerare, sau naștere din nou, prin care păcătosul face toate experiențele menționate mai sus. Acest fapt anulează tot ceea ce prima naștere i-a adus ca moștenire, și el stă acolo unde a stat Adam, fără să aibă asupra lui nici un singur păcat.

Al doilea pas este primirea puterii necesare pentru lucrare, putere cerută de statutul omului nou. El are nevoie de mai multă putere decât a avut Adam. Căci deși el este o nouă făptură el este cu mult mai prejos — în putere — decât Adam, și are nevoie să fie înzestrat cu putere de sus. Nu numai că el este mai slab decât Adam, dar și ispitele sînt mai puternice. Despre aceste condiții, Dumnezeu va ține socoteala. El are nevoie să reamintească faptul că „acolo s-a născut“ (Ps. 87,4. 6), și să aranjeze lucrurile de așa manieră încît „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult“ (Rom. 5,20). Dacă se realizează aceasta, atunci, fiecare din noi va avea aceeași ocazie pe care a avut-o și Adam. Și nu se poate cere mai mult.

O judecată dreaptă cere ca cel care a călcat legile vieții, să piară. Dar onoarea cere de asemenea ca cel care este născut în păcat, pentru care nu este în nici un caz responsabil, trebuie ca acest handicap să-i fie dat la o parte, să fie așezat pe un teren avantajos, și să i se acorde aceeași șansă ce i-a fost acordată primului om. Faptul acesta nu este un act de milă, ci de dreptate. La acest act de dreptate se referă apostolul Ioan atunci cînd spune că Dumnezeu „este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiure“. (1 Ioan 1,9). Întrucît prin mila lui Dumnezeu ne sînt iertate greșelile noas-

Continuăm și în acest număr a ne ocupa de cunoașterea mai temeinică a legămîntelor, mai înainte de a trece la capitolul 9 al Epistolei către Evrei.

Legămîntul harului

Legămîntul harului este considerat de unii ca fiind asemănător cu legămîntul mîntuirii. Dar deși ele sînt strîns legate, totuși pentru a avea o mai deplină claritate, este mai indicat să le analizăm în mod separat. Legămîntul harului este în realitate administrarea de către Domnul Hristos a legămîntului mîntuirii, atunci cînd este vorba de păcătos. În legămîntul mîntuirii ce avu loc între Tatăl și Fiul, Domnul Hristos S-a legat să facă pe oameni „mai rari decât aurul curat, și mai scumpi decât aurul din Ofir.“ (Is. 13, 12). Legămîntul harului se ocupă cu pregătirea celui păcătos pentru destinul său slăvit și pentru a-l face gata să stea în fața cerce-tătoare a lui Dumnezeu. Este

numai un aranjament menit a aduce pe păcătos înapoi, în poziția de unde el poate păzi poruncile lui Dumnezeu, unde acesta poate rezista încercării la care îl va supune Dumnezeu, spre a fi vrednic de răsplata biruitorului.

Această lucrare cuprinde două faze distincte: iertarea păcatelor, cu ștergerea completă a tot ceea ce a fost rău în trecut, și atribuirea puterii necesare spre a putea face voia lui Dumnezeu. Dacă păcătosul poate avea toate păcatele sale șterse; dacă prin diverse mijloace el poate fi născut din nou, avînd mintea și întreaga sa atitudine schimbate, devenit cu totul o făptură nouă; dacă omul cel vechi poate muri și să fie îngropat, și un om nou să se ridice, cu noi speranțe, cu noi aspirații, dacă toate cele vechi vor trece și toate lucrurile vor deveni noi, cu alte cuvinte, dacă el va muri și să fie înviat din nou, el va putea începe viața din nou, fără a fi handicapat de păcatele trecutului.

către evrei

tre, este de asemenea adevărat că în îndepărtarea păcatelor pentru care noi sintem răspunzători, a slăbiciunii moștenite și a păcatelor, acționează dreptatea lui Dumnezeu și nu ne sint puse în cont. Apostolul Pavel este de acord cu acest adevăr, atunci cînd spune că neprihănirea lui Dumnezeu, și nu numai mila Sa, se manifestă în iertarea păcatelor noastre (Rom. 3,25. 26, Evr. 6,10).

Dumnezeu nu se abate nici cu o iotă de la ceea ce este drept atunci cînd se ocupă de copiii Săi, fie buni sau răi, și nici mila Sa nu împieteează asupra neprihănirii. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepecți și peste cei nedrepecți.“ (Mat. 5,45). Numai cînd cei păcătoși, în ciuda apelurilor Sale, îi întorc spatelile în mod conștient, îndreptîndu-se spre ceea ce este rău, numai atunci El îngăduie, cu stringere de inimă, ca ei să culeagă roadele comportamentului lor.

Cînd Adam a păcătuit, Dumnezeu n-a schimbat sentința morții rostită de El în dreptul celui vinovat, dar avînd în vedere lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, El a amînat executarea sentinței. Această amîinare acordată lui Adam — și tuturor celor ce au păcătuit — este ceea ce noi numim timpul de probă. Acest timp, este un timp de har acordat, în mila Sa, tuturor, spre a oferi păcătoșilor ocazia de a gîndi asupra stării lor și la lucrarea mîntuirii. De fapt, prin pocăință păcătosul arată că el repudiază păcatul, căci în final sentința morții va fi adusă la îndeplinire. Dar chiar în cazul celor neprihăniți, bunătatea lui Dumnezeu nu intră în conflict cu dreptatea Sa. Dacă Cel în cauză este bun sau rău, în final, și unul și celălalt va sta în fața morții. Dar în cazul celor neprihăniți, există o înviere

la viață veșnică. De aceea, pentru ei, moartea devine un somn, din care acesta se va trezi la viață veșnică.

Timpul de probă este deci soluția lui Dumnezeu la problema impusă de păcat și anume, de a acorda păcătoșilor pocăință viața veșnică, deși au violat legile vieții. Este o zi de har acordată tuturor, timp în care Dumnezeu nu le impută păcatele lor, ci face tot ceea ce poate face dragostea, pentru a-i recîștiga pentru ascultare. Este un timp în care sentința este suspendată. Un timp de activitate din partea lui Dumnezeu, cînd îmbie pe păcătoși la pocăință, manifestîndu-și dragostea Lui pentru ei, ca să le dea o rază a bucuriei ce așteaptă pe cei credincioși, avertizîndu-i de asemenea că pierderea va fi a lor dacă ei vor respinge invitația lui Dumnezeu.

Lucrarea Domnului Hristos, în legămîntul harului, este aceea de a lua pe păcătoși și a-i transforma în sfinți. Cu o bunătate dezarmantă, El va ajuta pe cei slabi, iertîndu-le păcatele, dacă este nevoie de șaptezeci de ori cîte șapte, iertînd atîta timp cît există speranța că păcătosul se va întoarce în cele din urmă la Dumnezeu, se va prinde cu tărîie de El și va umbla, va trăi o viață nouă. El va face ca cercarea fiecărui păcătos să fie după puterea lui, și nu va îngădui ca cineva să fie ispitit mai mult decît poate el suporta. De îndată ce cineva a trecut cu bine o încercare și a căpătat puțină putere și încredere, atunci El va trece printr-o nouă încercare, aleasă cu grijă ca să facă față nevoilor lui, pînă cînd, în mod progresiv, el va crește în putere și har, ajungînd în final acolo încît să nu mai păcătuiesc. Cînd el ajunge la această hotărîre, lucrarea este înfăptuită; el și-a desăvîrșit pregătirea, este sfin-

țit, gata pentru Împărăția cerurilor. Domnul Hristos îl va prezenta atunci Tatălui cu mare bucurie. Satan este înfrînt, iar onoarea lui Dumnezeu este reabilitată. Un suflet este mîntuit.

Trebuie subliniat faptul că mai presus de orice posibilitate a unei greșite înțelegeri, cum că scopul legămîntului harului nu este numai de a ierta păcatele, ci este și acela de a aduce pe păcătoși înapoi în poziția de unde, cu ajutorul harului și puterii divine el să poată păzi poruncile divine și să trăiască. Ceea ce Dumnezeu a cerut de la Adam în grădina Edenului, cere astăzi de la fiecare credincios. Dumnezeu nu și-a schimbat condițiile, sau cerințele ascultării și nici nu și le poate schimba, fără a fi acuzat de inconsecvență și de căutare la fața omului. Pentru El, Dumnezeu nu Se poate schimba, avînd în vedere pe păcătos și nevoile lui de mîntuire. Dumnezeu nu Se poate schimba. A cere mai puțin în prezent, de cum a cerut lui Adam, ar fi un dezastru. A fost necesară o desăvîrșită ascultare atunci, este nevoie de o desăvîrșită ascultare și în prezent.

Să rezumăm :

Legămîntul vieții.

Prin acest legămînt se înțeleg principiile generale ale vieții, sau legea vieții, sub care se află toate ființele create. Astfel, orice formă de viață — plante, flori copaci, tîrîtoare, animale, păsări, pești — toate trebuie să se conformeze condițiilor lor specifice de viață, sau să piară. Tot la fel, oamenii și îngerii și orice alt sistem de viață, avînd rațiune, inteligență creată de Dumnezeu, trebuie să se conformeze regulilor sau principiilor de viață ce guvernează existența lor. Prin însăși natura acestor legi, ele sînt inviolabile și existența lor ca ființe depinde de o strictă conformare față de aceste legi; „ascultă și vei trăi, nu asculta și vei muri,“ scrie, sau se poate citi pe fiecare din aceste principii. Consecințele neascultării nu sînt de natură penală, ele sînt urmări ale păcătuirii, o plată a păcatului mai de grabă

decît o pedeapsă pentru păcat. Omul care bea otravă, calcă niște legi ale propriei sale naturi și va suporta consecințele. Pedepsa este inerentă, este prezentă acolo în actul său ne-cugetat.

Această lege a vieții este diferit numită și anume, un legămînt al naturii, sau un legămînt natural, un legămînt legal, un legămînt al faptelor. Așa cum am mai amintit, este de fapt legămîntul principiilor vieții, prin care toate lucrurile își mențin existența și cărora toți și toate trebuie să se supună. Nu este un legămînt în care să se pășească în mod formal. Toată natura este supusă lui, fie lumea însuflețită sau neînsuflețită. Astfel, Dumnezeu a făcut un legămînt cu ziua și cu noaptea, și de asemenea cu păsările, animalele domestice și cu orice fiară, și a așezat pe cer curcubeul ca un semn al „legămîntului pe care l-am făcut între Mine și orice făptură de pe pămînt.” (Ier. 33,20. 25 ; Gen. 9,9—17).

Preferăm a numi acest legămînt, al vieții, fiind un legămînt ce îmbrățișează întreaga creațiune, și prin care viața este făgăduită cu condiția ascultării.

Legămîntul mîntuirii

Este acea parte a legămîntului cel veșnic în care Tatăl și Fiul s-au legat în mod solemn, ca Ei să mîntuiască pe păcătos. Acest legămînt cuprinde în sine întruparea, suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu. Domnul Hristos va lua locul păcătosului, ca al doilea Adam, îndeplinind toate obligațiile celui păcătos ; și Dumnezeu făgăduiește că El va accepta nu numai pe Fiul omului, ci de asemenea pe toți aceia pe care Domnul Hristos îi va mîntui și pentru care El va deveni Garant și Mîntuitor personal, Domnul Hristos garantează că El va face pe om mai prețios decît aurul fin, va reface în el chipul lui Dumnezeu și-l va transforma într-un templu al lui Dumnezeu, — iar în final îl va prezenta fără pată înaintea tronului Celui Prea Înalt.

În acest legămînt, Domnul Hristos reprezintă pe păcătos, iar legămîntul este astfel între Dumnezeu și păcătos — omul Isus Hristos, un legămînt stabilit pe făgăduinți ce nu pot fi călcate. Administrarea acestui legămînt, în ceea ce-l privește pe păcătos, cade în sarcina Domnului Hristos.

Legămîntul harului

Acest legămînt privește administrarea legămîntului mîntuirii, prin care Domnul Hristos S-a legat să mîntuiască pe păcătoși și să-i readucă în grația lui Dumnezeu. Este un legămînt între Domnul Hristos și păcătos, prin care, cu condiția întoarcerii de la păcat și întoarcerii la El, Domnul Hristos va ierta, celor ce-L primesc ca Mîntuitor personal, păcatele, ajutîndu-i să devină puternici în dorința lor de a face binele. Lucrarea Sa în favoarea păcătosului cuprinde două părți — distinse și totuși strîns legate : iertarea păcatelor și sfințirea.

Cînd lucrarea Domnului Hristos în inima celui păcătos este adusă la îndeplinire, atunci Domnul Hristos va prezenta lucrarea Sa, înaintea Tatălui. Fiecare trebuie să stea în încercarea sa, singur, adică să fie pus la probă numai în dreptul său, căci mîntuirea este personală. Cei care trec cu bine proba — și sînt cuprinși aici toți cei pentru care Domnul Hristos este Mijlocitor și Mîntuitor personal — vor fi mîntuiți.

Acest legămînt al harului a fost făcut la început cu Adam în grădina Edenului, după căderea acestuia. Nu există o altă cale — Este același legămînt pe care Dumnezeu l-a făcut cu Abraam și cu toți sfinții din vechime. Este legămîntul mîntuirii.

Trebuie reținut faptul că acest legămînt nu este un scop în sine, deci legămîntul nu este încheierea unei lucrări, ci numai administrarea legămîntului mîntuirii, calea aleasă de Dumnezeu pentru pregătirea celor păcătoși de a trece cu succes

proba sau încercarea prin care aceștia trebuie să treacă. El readuce pe păcătos în locul unde Adam a stat mai înainte de a cădea, poziție de pe care el trebuie să treacă cu succes proba ascultării, mai înainte de a fi primit și considerat ca beneficiar al legămîntului vieții, și să fie primit de Tatăl. Aceasta este încercarea finală, și legămîntul harului îl pregătește pentru aceasta.

Vechiul legămînt a fost încheiat între Dumnezeu și poporul Israel la Sinai. Cei păcătoși n-au încetat niciodată să creadă că ei sînt în stare să-și stabilească propria lor îndreptățire. Cînd Domnul Isus a întrebant pe cei doi ucenici care au cerut poziții înalte, dacă sînt în stare să plătească prețul ce se cere pentru o astfel de poziție, ei au răspuns prompt: „Putem !” (Mat. 20,22). Nu exista nici cea mai mică îndoială la ei, cu privire la abilitatea lor de a face cele ce li se cereau. Cînd Domnul Hristos a cerut tînărului bogat să păzească poruncile, el a răspuns imediat, fără să se gîndească mult : „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.” (Mat. 19,20). Nu era nici o problemă în mintea lui în ceea ce privește faptul că el n-ar fi păzit poruncile, ci el totdeauna a făcut astfel. Că el se considera un fidel împlinitor al Legii, deci ca unul care avea merite, se poate vedea și din întrebarea : „Ce-mi mai lipsește ?” Cînd Dumnezeu la muntele Sinai a cerut poporului Israel să păzească Legea, ca o condiție a grației Sale, ei au răspuns fără ezitare : „Vom face tot ce a zis Domnul” (Ex. 19,8).

Cînd poporul Israel a răspuns astfel, Dumnezeu nu mai avea de ales în legătură cu ceea ce El avea de făcut. El a eliberat în mod miraculos pe Israel la Marea Roșie, atunci cînd ei erau cu totul fără de nădejde în fața armatei lui Faraon. Dumnezeu nădăjduia că ei au învățat lecția dependenței de El. Dar ei n-au învățat-o. El era încă gata să-i ajute, și spera

că ei puteau să-și dea seama de neputința lor, cum și de nevoia lor de ajutor divin. Dar ei nu simțeau nevoia unui astfel de ajutor. Ei se considerau pe deplin în stare să păstreze Legea.

Pentru a se asigura că poporul cunoștea conținutul legământului în care intrau, Dumnezeu în mod public a proclamat în auzul lor Legea celor Zece Porunci. Pentru a fi sigur că nu era nici o înțelegere greșită în ceea ce privește obligațiile lor, El a făcut o detaliată aplicare a principiilor celor Zece Porunci la situația lor, așa încât ei să cunoască în mod exact ce li se cerea. (Ex. 20,22—23,33). În decursul acestor explicații, El îi avertiză cu privire la cele ce le stătea înaintea: „Iată”, spune Dumnezeu, „Eu trimit un înger înaintea ta... Fii cu ochii în patru înaintea Lui, și ascultă glasul Lui, să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El” (Ex. 23,20—21).

Aceste cuvinte pline de semnificație ar fi trebuit să-i determind să mediteze asupra acestor avertizări. Gîndeau ei oare că nu există nici un motiv de alarmare? Considerau ei încă, cum că ei erau în stare să păzească Legea? Da! Ei așa gîndeau. Ei nu învățaseră nimic. Ei nu simțeau nevoia de iertare. Nici n-au cerut-o. Ei erau gata să intre în legământ cu Dumnezeu.

Desigur, Dumnezeu știa că ei vor da greș. Dar nu avea de ales. Dacă le-ar fi refuzat posibilitatea de a încerca, dacă le-ar fi spus că n-are nici un rost să încerce, și că El nici nu le va da măcar privilegiul de a-I arăta cele ce sînt în stare să facă, atunci, pe bună dreptate, poporul Israel ar fi putut spune că n-a avut posibilitatea de a păzi Legea și că Dumnezeu nu le-a oferit ocazia pentru aceasta. Dumnezeu n-a avut ce face altceva, decît să-i lase să încerce. Rezultatul a fost eșecul, așa cum Dumnezeu știa mai dinainte.

Cu toate acestea, Dumnezeu nu intenționa să lase pe Israel să se descurce singur în descurajarea căderii lor. Chiar

atunci cînd ei dansau în jurul vițelului de aur, Dumnezeu dădu lui Moise instrucțiuni cu privire la construirea unui tabernacol, ca El să poată locui în mijlocul lor, ca să-i poată învăța mai desăvîrșit căile Sale. **Ei aveau nevoie să înțeleagă grozăvia păcatului, cum și faptul că cea mai mică păcătuire însemnează moarte. Ei aveau nevoie să cunoască mai mult despre sfințenia lui Dumnezeu, cum și nevoia iertării. Ei aveau nevoie de o concepție mai realistă în legătură cu necesitatea unui Mijlocitor ceresc, prefigurată în preoția pămîntească. Ei aveau nevoie să cunoască faptul că fără un Mijlocitor nu exista nici o cale pentru ei de a se apropia de Dumnezeu. Toate acestea Dumnezeu dorea să-i învețe prin serviciul în Sanctuar.**

Cînd Dumnezeu spuse lui Moise că poporul se închina „jos” în fața vițelului de aur, acesta nu putea crede acest lucru. Dar cînd el văzu cu ochii săi, minia lui se aprinse. Cele două table de piatră pe care au fost scrise Cele Zece Porunci, el le aruncă spărgîndu-le în bucăți. Vițelul de aur îl prefăcu în pulbere și-l presără în apă, obligînd poporul Israel să bea. Apoi făcu apel la consacrare și cei care au păcătuit și n-au răspuns chemării, refuzînd cu încăpăținare să se supună, au fost nimiciți. Atunci, el se îndreptă către Domnul și a zis: „Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din Cartea Ta, pe care ai scris-o.” (Ex. 32,31—32).

Israel a călcat legământul pe care în mod solemn l-a făcut cu Dumnezeu. „Ei n-au rămas în legământul meu”, spune Dumnezeu și atunci „Nici Mie nu Mi-a păsă de ei” (Ev. 8,9). Dumnezeu a propus lui Moise lepădarea poporului, dar să-l facă pe Moise un neam mare. Dar Moise a mijlocit pentru popor, cerînd lui Dumnezeu să-l cruțe, și el a avut succes. (Ex. 32,11—14). Dar cînd el a cerut lui Dumnezeu să le ierte păcatele, Dumnezeu răspunse:

„Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea mea” (Ex. 32,33).

Atunci, Dumnezeu a poruncit lui Moise să conducă poporul la locul pe care El l-a ales, spunînd că El nu va mai merge cu ei, ci va trimite pe îngerul Său cu ei. Apoi El repetă avertizările și pedeapsa ce avea să urmeze: „Du-te dar, și du poporul unde ți-am spus. Iată, îngerul Meu va merge înaintea ta, dar în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor.” (Ex. 32,34).

Ca un semn al dizgrației divine, cortul a fost ridicat „afară din tabără” (Ex. 33,7). Ca un rezultat al acestui fapt „toți cei ce întrebau pe Domnul, se duceau la cortul întîlnirii, care era afară din tabără.” (Ex. 33,7 u.p.).

Moise a apărut atunci ca un mediator al poporului său. Dumnezeu lepădase pe Israel, ei au călcat legământul și Dumnezeu nu-i mai avea în atenția Sa. Ei nu mai erau deloc poporul Său. El nu-i mai considera ca fiind ai Lui, ci spuse lui Moise cu privire la ei: „Poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat” (Ex. 32,7). Cu toate acestea, Moise se întoarse cu precizarea că ei erau poporul lui Dumnezeu, și nu poporul său. „Doamne, spuse el, pentru ce să se aprindă... minia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mină tare?” (Ex. 32,11).

Moise nu se mulțumi să aibă cu ei numai un înger care să-i însoțească în călătorie. El dorea ca Domnul Hristos personal să meargă cu ei. El găsi har înaintea lui Dumnezeu și dorea să se folosească cît de mult de faptul acesta. „Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale, atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gîndește-Te că neamul acesta este poporul Tău.” (Ex. 33,13). Și Domnul Dumnezeu îi spuse: „Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă” (v. 14). Moise se simți încurajat de acest lucru, dar nu satisfăcut. Cu îndrăzneală el ceru nu numai ca prezența lui Dumnezeu să meargă cu ei, ci ca El personal să

meargă împreună cu ei. (v. 16). Și Bunul Dumnezeu răspunde cu bunătațe: „Voi face și ceea ce-mi ceri, acum“ (v. 17).

Și totuși, Moise nu era mulțumit. El insistă în cererea sa „Arată-mi slava Ta“ (v. 18), ca să Te cunosc. Slava lui Dumnezeu este caracterul Său. Dreptatea este o componentă a slavei lui Dumnezeu și la fel este și mila Sa. Astfel, Dumnezeu i-a înfățișat cea mai mare parte a laturii dreptății din caracterul Său. Dar acum, Moise ceru ca Dumnezeu să-i arate căile Sale, ca să-L poată cunoaște. El știe foarte bine că dacă va determina pe Dumnezeu Să Se descopere, o astfel de revelare ar sublinia mila Sa, bunătațea Sa; faptul acesta îi va da ocazia de a cere lui Dumnezeu să fie bun cu poporul Său.

Și Moise nu greși. Lui îi fu dată descoperirea unui Dumnezeu „plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătațe și credincioșie, care își ține dragostea pînă în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților lor în copii și în copiii copiilor lor pînă la al treilea și al patrulea neam“ (Ex. 34,6.7).

Domnul Dumnezeu, descoperindu-Se ca un Dumnezeu milostiv și plin de bunătațe, Moise adresă ultima lui cerere. El deja făgăduise că în loc de un înger, El va merge personal cu poporul Său. Moise mai ceru două lucruri. În primul rînd: „Doamne, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, Te rog să mergi în mijlocul nostru“ (Ex. 34,9). Domnul locuia în afara taberei lor. (Ex. 33,7). Atunci Moise ceru ca El să meargă în mijlocul lor. Această cerere a fost odată respinsă atunci cînd Dumnezeu a spus: „Eu nu mă voi sui în mijlocul tău“. (Ex. 33,3). Următoarea cerere era — „Iartă-ne fărădelegile și păcatele noastre, și ia-ne în stăpînirea Ta“. (Ex. 34,9).

La aceste două cereri Dumnezeu răspunde: „Iată, Eu fac

un legămînt“ (vers. 10). Răspunsul acesta însemna tot atît de mult ca și cînd ar fi spus: „Prezența Mea în mijlocul vostru și iertarea păcatelor voastre depinde de atitudinea voastră. Eu fac cu voi un legămînt. De răspunsul vostru și de credincioșia voastră față de acest legămînt, depinde hotărîrea Mea“.

Cînd Moise a fost chemat, de data aceasta, pe munte, i s-a spus să se suie singur. Cu șase săptămîni mai înainte, Aron, Nadab, Abihu și alți șaptezeci de bătrîni ai lui Israel, au fost chemați pe munte (Ex. 24,9). Acolo „ei au văzut pe Dumnezeu lui Israel... Ei au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mîncat și au băut“. (Ex. 24,10—11).

Dar de astă dată lucrurile n-au stat astfel. De data aceasta Moise se prezentă ca să asculte. Dumnezeu a fost cel care a vorbit. Cu el, în principal, a fost făcut legămîntul. Formula obișnuită — „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le,“ nu mai apare aici. Moise reprezenta pe Israel. Cînd legămîntul a fost încheiat Dumnezeu a spus: „Scrie-ți cuvintele acestea, căci pe temeiul acestor cuvinte închei legămînt cu tine și cu Israel“ (Ex. 34,27). Nici un alt reprezentant al poporului n-a fost chemat pe munte: ei n-au fost solicitați să ratifice sau să-și dea consimțămîntul la acest legămînt; Moise era singurul cu care discuta Dumnezeu. Desigur, Israel avea o parte în acest legămînt, că acesta era încheiat cu ei tot așa cum era și cu Moise, deși în al doilea rînd. „Am încheiat un legămînt cu TINE și cu Israel“.

Acest legămînt este diferit de cel raportat în Exodul 19—24. Aici ni se spune despre înger: „Fii cu ochii în patru înaintea Lui, și ascultă glasul Lui, să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în el“ (Ex. 23, 21). Aici Domnul Dumnezeu se descoperă ca un Dumnezeu milostiv, care iartă nelegiuirea și păcatul. În primul legămînt nu era nici un mijlocitor. În legă-

mîntul din Exodul 34, Moise mijlocea pentru popor și în cele din urmă, a cîștigat bunăvoința lui Dumnezeu și iertarea, bazată pe ascultarea de poruncile Sale. În acest legămînt, mila este caracteristica de seamă. Dumnezeu Se descoperă în manifestarea deosebită a unui Dumnezeu milos care iartă și cu multă înțelegere acceptă pe Moise ca mijlocitor în favoarea poporului. Acest legămînt are toate caracteristicile unui legămînt nou, încheiat în condițiile V. Testament. Dumnezeu Se mută în mijlocul taberei, serviciile la sanctuar sînt stabilite, ceremonii care țintesc sau prefigurează iertarea; un mijlocitor — în persoana marelui preot — și prin mijlocirea lui Israel se înfățișează înaintea Domnului și obține iertarea de necurăție, nelegiuire și păcat. E adevărat, totul fiind un tip o umbră, dar este profetică, o umbră a aceluia legămînt mai bun în care Domnul Hristos în persoană este Mijlocitor, și prin ale cărui merite păcatele sînt în adevăr iertate și șterse, sînt îndepărtate.

Exeget

RESPECT PENTRU CASA DOMNULUI

(Urmare din pag. a 4-a)

— În timpul serviciului divin evită ca prin intrarea sau ieșirea ta din sală să atragi atenția celor prezenți asupra ta.

— La sfîrșitul serviciului divin, cu ocazia părăsirii localului sfînt, evită discuțiile, aglomerația în sală, sau înaintea ușii, pentru a nu împiedica ieșirea în ordine și buna rînduială.

— Nu uita: locul pe care stai este sfînt și tu trebuie să fii sfînt!

Pastor,

Moldovan Ioan
Consilier Uniune

Deschideți larg porțile bucuriei

Pentru cel credincios, Biblia este cartea bucuriei adevărate și depline. Ea începe cu bucuria creațiunii pământului nostru „atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie“ (Iov 38,7), și se încheie cu strigătul de bucurie supremă al mintuiților din Împărăția lui Dumnezeu, descris în Apoc. 19,6,7 :

„Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea : „Aleluia ! Domnul Dumnezeu nostru Cel Atotputernic a început să împărătească.

„Să ne bucurăm, să ne veselim și să-l dăm slavă !“

Bunul Dumnezeu a creat pe Adam sfânt și fericit, cu o inimă curată și plină de bucurie. „Starea de spirit normală a omului este bucuria“, spunea unul dintre marii filozofi ai lumii. Păcatul este singurul impediment al adevăratei bucurii. De aceea a venit Mintuitorul pe acest pământ : pentru a ne readuce bucuria deplină, pentru ca păcătosul să nu mai fie o notă discordantă în armonia universală.

Deși viața de credință nu este scutită de neazuri și nenumărate ispite, toate acestea nu trebuie să eclipseze lumina bucuriei sfinte din viața creștinului.

Adevăratul credincios se bucură totdeauna, în orice împrejurări ale vieții, dacă Domnul Isus locuiește în inimă, prin Duhul Său cel Sfânt. Cu toate că pe Domnul Isus îl aștepta teribila luptă din Ghetsemani, vânzarea lui Iuda, batjocuri și suferințe grele, care aveau să culmineze cu Golgota, — El avea totuși o pace deplină și o bucurie sfântă, pe care doorea cu ardoare să le împărtășească ucenicilor și urmașilor Săi din toate veacurile.

Înainte de a rosti cuvintele de rămas bun, Isus a zis :

„Bucurați-vă în Domnul !
Iarăși zice bucurați-vă !“
(Filip 4,4)

„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan 15,11). Apoi și-a încheiat vorbirea cu aceste cuvinte :

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea neazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea“. (Ioan 16,33).

Folosul cel mare al bucuriei.

„Încolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul. Mie nu-mi este greu să vă scriu mereu aceleași lucruri, iar vouă vă este de folos.“ (Filip. 3,1).

1. Pentru menținerea și redobândirea sănătății trupesti.

„O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mîhnit usucă oasele.“ (Prov. 17,22).

Medicii spun că supărarea oprește secreția sucurilor care digeră alimentele și influențează în rău funcțiile ficatului și ale bilei. Dimpotrivă, buna dispoziție, bucuria și voia bună, favorizează procesele vitale din organism. Emoțiile negative tulbură și scad toate aceste procese ducînd la pierderea capacității de muncă și la slăbirea rezistenței față de boli.

De aceea, unul din cele mai bune mijloace pentru menținerea și redobândirea sănătății este bucuria, buna dispoziție sufletească. Oamenii veseli sînt niște adevărați „condensatori de energie“. Este mult adevăr în zicala : „O inimă veselă omoară mai mulți microbi decît toate antisepticile din lume“. „Oamenii veseli se vindecă totdeauna“, spuneau cei vechi.

Bucuria este o adevărată făcătoare de minuni, deoarece ea contribuie ca toate procesele

vitale din organism să se desfășoare în condiții optime, forțele cresc, încrederea sporește și greutatea inerente vieții se suportă mai ușor.

Mai ales pentru cei cu ocupații intelectuale, bucuria sau buna dispoziție este o mare binefacere, deoarece ea ajută la o bună circulație sanguină cerebrală. Puțini își dau seama de rolul binefăcător al surisului, care nu ar trebui să lipsească de pe fața nici unui creștin. Profesorul universitar Dr. Mouquin, titularul catedrei de cardiologie de la facultatea de medicină din Paris, la deschiderea cursurilor, obișnuia să spună studenților săi : „Voi veți face uneori mai mult bine cu un suris, decît cu o rețetă savantă“.

Pe bună dreptate s-a spus că „bucuria înaripează“, „bucuria înzecește puterile“, pentru că ea stimulează, întărește și mărește forțele vitale ale organismului.

Cineva spunea : „Ca să trăiesc, eu nu am nevoie numai de piinea zilnică, ci și de bucuria zilnică“. Ar fi de dorit să începem fiecare zi cu hotărîrea fermă de a nu ne supăra, oricare ar fi provocările sau inconvenientele vieții, ci dimpotrivă, să încercăm a descoperi toate bucuriile pe care ni le oferă Dumnezeu în fiecare zi. Să nu uităm că aproape jumătate din bucuriile vieții se găsesc în lucrurile mici.

„Natura ne duce din bucurie în bucurie“ spunea unul din marii noștri scriitori. Și într-adevăr, mai repede decît toate leacurile din lume, natura ne potolește zbuciumul minții, ne liniștește sufletul, ne îmbogățește puterile și ne toarnă în toată ființa plăcerea de viață. Marele inventator Thomas Edison, fiind întrebat care este, după părerea lui, lucrul cel mai minunat din lume, a răspuns : „Un fir de iarbă !“

Să folosim din plin clipele de recreație în pajiștile înflorite, bucurându-ne de albastrul cerului, de pădurile înverzite, lângă apele cristaline, laudând din toată inima pe Dumnezeu care ne-a hărăzit să trăim într-o țară atât de frumoasă, cu locuri atât de pitorești și încântătoare. Vom avea un real folos pentru viața și activitatea noastră.

Ca să menținem și să redobândim sănătatea trupeză, este deci de neapărată trebuință mai înainte de orice altceva, să avem pace și bucurie în suflet. De aceea, să deschidem larg porțile bucuriei.

2. Pentru a avea o bună spiritualitate.

Se spune că bucuria este un tonic de neînlocuit al sistemului nervos, o adevărată vitamină a sufletului. Ea contribuie mai mult decât oricare factor la restabilirea și menținerea echilibrului sistemului nostru nervos. De aceea, sintem stăruitor îndemnați: „să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice minie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru“. (Efes. 4,30-31).

Se spune că profeții nu aveau descoperiri dumnezeiești atunci cind se găseau într-o stare de tristețe și amărăciune sufletească.

Spiritul profeției nu se descoperă acolo unde există tristețe, amărăciune, apăsare sufletească și melancolie; și nici acolo unde există risete ușuratică sau vorbire ușuratică, ci numai acolo unde este bună dispoziție sufletească și o inimă plină de bucurie sfântă.

De asemenea se spune că tot timpul cît Iacob a jelit pe Iosif, a fost lipsit de vedenii, de vise sau de descoperiri divine. La fel și David, după ce a păcătuit a fost retrasă din viața lui bucuria mîntuirii și el se ruga Domnului să nu fie părăsit de Duhul Său cel Sfânt. (Ps. 51,11-12).

Deși întristarea care conduce pe păcătos la adevărata pocăință este necesară (2 Cor. 7,10), totuși nu trebuie să rămînem mult timp în această stare, ci

să ne mărturisim păcatele înaintea Domnului, „vărșăți-vă inimile înaintea Lui“ (Ps. 62,8) și atunci bucuria iertării va năvăli în sufletul nostru și vom exterioriza această sfîntă bucurie prin cîntările noastre de laudă și prin mulțumirile noastre adresate Bunului Dumnezeu. Aceasta a fost experiența minunată a pocăinței lui David raportată în Ps. 32,1-11.

Chiar atunci cînd simțim o indignare față de faptele reprobabile ale unora și avem momente de minie sau indignare îndreptățită, ca Moise, cînd a văzut decăderea poporului său, sintem sfătuiți de Cuvîntul Domnului să nu apunăm soarele peste indignarea sau minia noastră îndreptățită, ca să nu dăm astfel prilej diavolului (Efes. 4,26-27). De fapt, versetul acesta este redat astfel în altă traducere: „De vă miniați, să nu greșiți ca să vă apuce asfințitul soarelui minioși“.

Se înțelege clar că nu este vorba despre minia firii pămîntești, care întristează pe Duhul Sfânt (Efes. 4,30), ci este vorba de o minie sau indignare sfîntă, deoarece la versetul 31 din același capitol, ni se spune că minia firească trebuie să dispară de la un adevărat credincios. Să nu ne culcăm niciodată cu sufletul întristat, abătut sau descurajat, chiar atunci cînd sintem geloși pentru onoarea numelui lui Dumnezeu și pentru cauza Sa. Cu atît mai mult să nu apunăm soarele peste sufletul nostru întristat din cauza vreunei ofense primite, sau din cauza neînțelegerilor cu semenii noștri. Vom risca să pierdem sensibilitatea spirituală și chiar legătura noastră cu Cerul.

Să privim totdeauna și în orice împrejurare a vieții la Domnul Isus, Modelul nostru în viața de credință.

Mintuitorul a fost într-adevăr Omul durerilor și obișnuit cu suferința (Is. 53,3). Inima Sa era deschisă pentru toate durerile și grijile oamenilor. Dar, deși Domnul ducea o viață de jertfire de Sine, umbrită de griji și suferințe, totuși spiritul Său nu era niciodată abătut sau deprimat. Fața Sa nu arăta expresie

suferinței și a amărăciunii, ci expresia păcii și a seninătății. Oriunde mergea, Isus aducea odihna, pacea, bucuria și fericirea“. (C.H. pag. 148).

„Religia lui Isus Hristos toarnă pacea ca un fluviu. Ea nu stinge lumina bucuriei, ea nu scade amabilitatea și nu întunecă surisul viori, plin de lumina bucuriei curate.“ (Idem).

Cum putem avea o bucurie spirituală deplină?

„V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămînă în voi și bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan 15,11).

Adevărata fericire spirituală a creștinului este de a avea în inimă pe Hristos, nădejdea mării. Atunci bucuria Sa va umple ființa noastră. Tatăl nostru cerească nu închide porțile bucuriei pentru niciuna din făpturile Sale. Mintuitorul nostru primește pe credincioși așa cum sint ei, cu toate nevoile, defectele și slăbiciunile lor și El nu numai că îi curăță de păcate oferindu-le mîntuirea prin singele Său, dar împlinește toate dorințele inimii acelora care primesc să poarte jugul Său și să se consacre Lui spre a face voia Sa.

Numai acela care și-a mărturisit toate păcatele sale, cu adîncă părere de rău și cu dorința de a-și schimba viața, va simți bucuria iertării și pacea cerească va umple inima sa. Numai acela care s-a luptat cu firea pămîntească, ca și Iacob la pîrîul Iaboc, va gusta din plin bucuria biruinței.

Aceia care au primit bucuria Domnului Isus în suflet, o vor împărtăși și altora. Ei vor fi găsiți la patul celui bolnav, în căsuța umilă a celui împovărat de griji și necazuri, mîngîind și încurajînd pe cei fără speranță și fără bucuria adevărată în viață.

Bucuria de a cunoaște.

Bunul Dumnezeu ne-a hărăzit să trăim în ceasul de slavă al omenirii, cînd potrivit profeției din Daniel 12,4 cunoștința s-a înmulțit și sporește aproape zilnic în toate domeniile vieții.

Acela care a savurat din plin bucuria de a cunoaște cât mai mult și cât mai bine — nu numai în domeniul religiei, ci și în acela al științelor și artelor — acela a cunoscut cu adevărat bucuria în viață.

Este necesar și plăcut să fim îmbogățiți cu tot ce este nou în lumea înconjurătoare, dar nu trebuie să neglijăm, înalta cunoștință a Domnului Isus Hristos, care ne va înnobila caracterul și ne va da cea mai deosebită bucurie sufletească. „În El sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei“.

(Col. 2,3) și cu cit Il vom cunoaște mai bine și mai deplin, cu atît vom avea mereu o bucurie proaspătă și vom avea un orizont mai larg și concepții sănătoase despre menirea noastră în această viață.

Bucuria întîlnirii cu Isus în Casa Sa.

Manifestarea deosebită a bucuriei celui îndreptățit de Domnul se va vedea și auzi în Casa Sa de închinare.

„Veniți să cîntăm cu veselie Domnului, și să strigăm de bucurie către Stîncă mîntuirii noastre“ (Ps. 95,1).

„Strigați de bucurie către Domnul, toți locuitorii pămîntului! Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui“ (Ps. 100,1-2).

Sabatul trebuie să fie ziua celor mai sfinte bucurii pentru poporul lui Dumnezeu. Acela care nu simte o bucurie deosebită în ziua Domnului, are o deficiență în spiritualitatea sa, un păcat, sau mai multe, care i-au eclipsat sau i-au stins bucuria sfîntă din suflet.

Cu privire la adevărata însemnătate a sfințirii Sabatului, Serva Domnului scrie: „Noi nu primim nici a suta parte din binecuvîntările pe care ar trebui să le primească adunările de cult divin. Legăturile noastre reciproce trebuie să ne înveselească. Cu o asemenea speranță pe care o avem noi, pentru ce inimile noastre nu ard de iubire față de Dumnezeu? Datoria noastră este de a veghea cu gelozie la onoarea lui Dumnezeu și să nu aducem nici un raport rău, chiar numai prin înfățișarea noastră tristă sau prin cuvinte de amărăciune. Domnul dorește ca noi să fim veseli și puternici prin tîria Lui. Trăsăturile feței, cuvintele și caracterul nostru trebuie să dea pe față că este bine a sluji lui Dumnezeu. În chipul acesta vestim că „Legea Domnului este desăvîrșită și înviează sufletul“ (Ps. 19,7). Cînd Sionul se va ridica și va lumina, atunci și în adunările sfinților se vor auzi numai cîntări prețioase de laudă și mulțumire. Murmurările și plîngerile cauzate de micile dezamăgiri și greutăți, vor înceta“. (M.C./204-210).

Unul din motivele principale pentru care mulți credincioși au pierdut adevărata bucurie sfîntă în viața de credință, este lipsa de înalt respect și credincioșie deplină față de ziua Domnului, așa cum cere porunca.

„Dumnezeu nu cere numai ca noi să ne abținem de la lucrul cu brațele în ziua Sabatului, ci ca spiritul nostru să fie disciplinat ca să se ocupe cu subiecte sfinte. Porunca a patra se calcă cu adevărat prin vorbirea despre lucrurile firești sau prin conversații ușuratică și glumețe“. (2T/620).

DOMNUL NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

(urmare din pag. 11-a)

mintea noastră în continuu ațintită către ținta pentru care lucrăm; deoarece acum este ziua de pregătire a Domnului; iar noi să predăm inimile noastre lui Dumnezeu, pentru ca ele să fie transformate și supuse de Duhul Sfînt“ (R.H. 5 aprilie, 1892).

„Marele centru de atracție, Domnul Isus Hristos, nu trebuie să fie lăsat în afara soliei ingerului al treilea. Mulți care sînt angajați în lucrare pentru acest timp, au făcut din Domnul Hristos o preocupare secundară, iar teoriile și argumentările ocupă primul loc“ (R.H. 20 martie, 1894).

„Taina Intrupării Domnului Hristos, raportul cu privire la suferințele Sale, răstignirea Sa, învierea Sa, și înălțarea Sa descoperă întregi omeniri minunate dragoste a lui Dumnezeu. Aceasta dă putere adevărului“ (R.H. 18 iunie, 1895).

„Comunitățile mici mi-au fost prezentate ca fiind atît de lipsite de hrană spirituală încît, ele sînt gata să piară, și Dumnezeu vă spune: „Vegheați și întăriți lucrurile care rămîn, care sînt gata să piară, deoarece nu am găsit faptele tale desăvîrșite înaintea lui Dumnezeu“ (R. H. 4 martie, 1890).

„Acest lucru îmi este bine cunoscut, că comunitățile noastre pier din lipsă de învățatură despre subiectul Îndreptării prin Credință în Domnul Hristos și despre adevăruri asemănătoare“ (Slujitorii Evangheliei pag. 301).

Tema care atrage inima celui păcătos este Hristos și acesta răstignit. Pe crucea de la Golgota, Isus Hristos stă descoperit lumii printr-o dragoste fără de seamăn. Prezența-L în felul acesta sufletelor înfometate, și lumina iubirii Sale va ciștiga pe păcătoși, scoțîndu-i din întuneric la lumină, din neascultare la ascultare și adevărata sfințire. Privind la Isus cum singerea-

ză pe crucea de la Golgota, acest fapt trezește conștiința față de odiosul caracter al păcatului așa cum nu o poate face nimic altceva“ (R.H. 22 nov. 1892).

„Hristos cel răstignit — vorbiți despre acest subiect, rugați-vă în privința aceasta, căutați-L și El va înmăia și ciștiga inimile. Frazeeologii formale, stereotipe, prezentarea de subiecte doar argumentatoare, toate acestea sînt generatoare de puține rezultate bune. Iubirea înduioșătoare a lui Dumnezeu din inimile slujitorilor Săi va fi recunoscută de aceia pentru care ei lucrează. Sufletele insetează după apa vieții. Nu lăsați ca ele să plece de la voi fără această apă a vieții. Descoperiți-le iubirea lui Hristos. Îndrumați-i la Domnul Isus și El le va da piinea vieții și apa salvatoare“ (R. H. 2 iunie, 1903).

Acest articol poate fi încheiat, așa cum se cuvine prin următoarea declarație fără egal, care rezumă esențialul soliei Spiritului Profetic și ne dă firul călăuzitor în privința cercetării noastre:

„Dacă prin harul lui Hristos poporul Său va deveni ca niște vase noi, El, Domnul le va umple cu vin nou. Dumnezeu va da mult mai multă lumină și vechile adevăruri vor fi redobîndite și repuse în cadrul adevărului divin și oriunde vor merge lucrătorii, vor avea succes. Ca trimiși ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile, să caute adevărurile ce au fost acoperite sub molozul rătăcirilor. Și orice rază de lumină primită trebuie să fie comunicată credincioșilor. Un interes deosebit va predomina, un subiect va ieși în evidență față de oricare altul: Hristos NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ“ (R.H. 23 dec. 1890).

pastor
M. Popa

„Mi-a fost arătat că întreg cerul privea și veghea în Sabat asupra acelor care recunoșteau cerințele poruncii a patra și respectau Sabatul. Îngerii luau notă de interesul pe care ei îl arătau și de înaltul lor respect, pentru această întocmire dumnezeiască. Aceia care sfințeau pe Domnul Dumnezeu în inimile lor, printr-o totală devoțiune a minții, și care căutau să folosească orele sfinte ale Sabatului în modul cel mai bun posibil, onorînd pe Dumnezeu și considerînd Sabatul ca o desfătare sfîntă, — pe aceștia, îngerii cerului îi binecuvîntau în mod deosebit cu lumină și sănătate și cu o putere deosebită. Dar pe de altă parte, îngerii se întorceau de la aceia care nu prețuiau sfințenia zilei lui Dumnezeu și retrăgeau de la ei lumina și puterea lor. Pe aceștia i-am văzut acoperiți de un nor. Ei erau descurajați și mereu triști. Ei simțeau lipsa Spiritului lui Dumnezeu“. (Idem p. 621).

Sabatul trebuie să fie pentru noi ziua cea mai plină de bucurie a săptămîinii, o pregustare a bucuriei veșnice din Împărăția slavei cerești.

Bucurie chiar în încercări și în necazuri ?

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie cînd treceți prin felurite încercări“. (Iacob 1,2).

„Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care sîntem, și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare“. (Rom. 5,2,3).

Numai aceia care au un fond sănătos spiritual, se pot bucura chiar și în încercările și necazurile vieții acesteia trecătoare. Nimeni nu a fost mai greu încercat ca Mîntuitorul și nimeni nu a fost mai plin de bucurie sfîntă, ca El. Isus păstra o continuă legătură cu Cerul, fiind zilnic reîmprospătat cu plinătatea Duhului Sfînt, așa cum putem fi și noi. Apostolii

Domnului s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui (Fapte 5,41). Nimeni și nimic nu era în stare să le zdruncine bucuria în credință. Cei care cunosc viața de încercări aspre și grele a sorei E. G. White, solul ales de Dumnezeu pentru Biserica noastră, sînt foarte mirați de seninătatea și chiar bucuria sufletească cu care a primit dînsa să bea din această cupă amară a suferinței. Iată ce scria unei prietene în zilele de grea cercare : „Săptămîni întregi simțisem o foame și o sete după mîntuire și ne-am bucurat de o comuniune aproape neîntreruptă cu Dumnezeu. De ce să stăm departe de izvor cînd putem veni să bem ? De ce să infometăm după piine, cînd se găsește o magazie plină de provizii ? Suflete al meu, ospătează-te și bea zilnic din bucuriile cerești. Da, nu voi tăcea. Lauda lui Dumnezeu va fi în inima mea și pe buzele mele, pentru că ne putem bucura de plinătatea iubirii Mîntuitorului. Ne putem sătura de slava Sa minunată. Sufletul meu mărturisește despre aceasta. Deșteptați-vă voi forțe ale sufletului meu ! Deșteaptă-te și adoră pe Răscum-părătorul tău pentru toată iubirea Sa minunată !“ (Schițe din viață, p. 79).

La două săptămîni după pierderea prin moarte a celui mai scump tovarăș de pe acest pămînt, prea iubitul ei soț, scria următoarele : „Înconjurați deseori de greutate și împovărați cu răspunderi grele, noi eram gata de a ne lăsa biruiți de deznădejde, fiind doar niște muritori mărginiți, slabi și gata de a greși. Dar ori de cîte ori contemplam iubirea și grija lui Dumnezeu față de fapțurile Sale, inimile noastre erau mîngiate și întărite. O, de cîte ori am fost umpluți, în mijlocul acestor singurătăți stîncose, cu pace, cu nădejde, ba chiar și cu bucurie ! (Idem p. 129).

„Acum, eu nu aștept să fiu scutită de suferință și necazuri, ca să călătoresc spre ceruri pe

o mare liniștită. Eu aștept încercări, pierderi, dezamăgiri și lipsuri, însă eu am făgăduința Mîntuitorului Care îmi spune : „Harul Meu îți este de ajuns !“ Nu trebuie să socotim un lucru ciudat dacă vrăjmașul ne atacă. Hristos nu ne-a spus că vom fi scutiți de încercări. Dimpotrivă, El ne-a arătat lămurit că vom avea necazuri. A fi încercat și probat aceasta face parte din disciplina noastră spirituală. Atunci putem învăța cele mai valoroase lecții și dobîndi cele mai prețioase binecuvîntări, cînd în timpul încercării sîntem dispuși să îndurăm totul în puterea Sa și să ne apropiem astfel tot mai mult de Dumnezeu. (Ps. 73,21-28). În noapțile cînd nu puteam dormi, eu am găsit multă nădejde și mîngiere, cugetînd la răbdarea și iubirea gingașă a lui Isus față de cei slabi“ (Idem. p. 134).

Iar în timpul unei serii de adunări ținută înaintea comitetului de conducere al Bisericii, servă Domnului spunea :

„Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem, nu ar trebui să fie : „Cum aș putea să cîștig mai mulți bani în lumea aceasta ?“ Ci „Cum aș putea să slujesc mai bine Domnului ?“ Eu nu aștept ca toată fericirea să vină la sfîrșit, în Împărăția lui Dumnezeu. Eu dobîndesc fericirea chiar acum, în timp ce-mi port crucea pe acest drum al datoriei. Deși am încercări și necazuri, privesc la Isus și depun poverile mele grele la picioarele Sale, spunînd : „Iată Doamne, eu nu mai pot purta mai departe aceste poveri, ajută-mă !“ Credeți și voi că El ne ajută în purtarea poverilor ? Eu L-am încercat. De aceea eu Îl iubesc ! Văd în El un farmec neasemuit și doresc să-L pot lauda și în Împărăția lui Dumnezeu. El să ne ajute să fim cu toții acolo ! Amin !“

(continuare în pag. 2-a)

Consemnam în numărul trecut al revistei noastre faptul că la Tramelan, M. B. Czechowski și-a stabilit sediul lucrării sale în Elveția, de unde pleca și unde revenea din călătoriile sale îndelungate.

Localitatea Tramelan este amintită pentru prima dată în scrisoarea sa către Grant și publicată în revista „World's Crisis” din 26 sept. 1866. Încă de la început, lucrarea în Tramelan s-a arătat a fi rodnică. În această vale se adunau mulți creștini spre a studia cărțile profetice ale lui Daniel și Ioan (Apocalipsul). Czechowski a fost introdus în aceste grupe de cercetători și mulți dintre ei au fost convinși de adevărul cu privire la botez și la Sabat.

În luna mai a anului 1867, M. B. Czechowski raporta că la Tramelan era o grupă de 20 de credincioși adventiști (World's Crisis/19 iunie 1867), iar în același an, la data de 15 septembrie, Comunitatea Adventistă din Tramelan a fost organizată. Prezbiter al acestei prime Comunități Adventiste din Europa, a fost ales fr. Albert Vuilleumier. La 15 decembrie 1883, Comunitatea a fost reorganizată, sub conducerea pastorului D. T. Bourdeau.

În anul 1868 M. B. Czechowski face cunoscut că lucrările lui pot fi comandate la Basel (la Bonfantini) și la Zürich (la Jean Stolz). La data aceasta revista „L'Evangile Eternel” publicată de Czechowski, era cerută în Italia, Franța, U.S.A., Olanda, Germania, Anglia, Polonia, Ungaria, Scandinavia, etc.

Ca să ne dăm seama de modul de lucru al acestui bărbat cu orizonturi mari și posibilități modeste, vom reține faptul că el își tipărește în 1866 următorul antep de hîrtia lui pentru scrisori:

„Mission évangélique européenne et universelle de la seconde venue du Sauveur, fondée à St. Blaise, Canton de Neuchâtel, Suisse en 1866, M. B. Czechowski, President”: („Misiunea evanghelică europeană și mondială a celei de a doua veniri a Mîntuitorului, întemeiată la St. Blaise, Can-

Activitatea Sa în Elveția (2)

tonul Neuchâtel, Elveția, 1866, M. B. Czechowski, președinte“)

Deoarece pastorul Czechowski nu era atașat la nici o biserică și pentru că el voia să facă cunoscut tuturor creștinilor solia revenirii pe curînd a Domnului Hristos, el s-a simțit liber să activeze în toate bisericile la care avea acces. În iulie 1865 el a călătorit în Germania și a vizitat o Comunitate în Kirchenhardorf, pe lângă Stuttgart. Aici el a predicat și s-a întreținut cu conducătorii acestei comunități pe care i-a numit „frați”. În Elveția el a vorbit adesea în biserici protestante ca de pildă: St. Croix, Faoug, Tramelan, Buttes, Fleurier etc. Lucrarea sa nu se limita la o singură țară. El nu dorea să cîștige numai oameni pentru Impărăția Sa, ci el căuta și lucrători pentru lucrarea Sa. Atunci cînd îi găsea pe aceștia și îi iniția în lucrarea ce o aveau de făcut, el se simțea liber să meargă în alte părți.

Publicarea revistei lui a lăsat-o în seama fiului său Ludomir, cum și a fratelui său. Secretara sa, domnișoara Butler, iar mai tîrziu domnișoara Wilhelmina Schirmer din Kassel, se îngrijeau de corespondență și corecturi. Ultima, W. Schirmer îl însoțea uneori în lucrarea sa din părțile unde se vorbea limba germană.

În camera lui de la Tramelan, M. B. Czechowski avea o serie de reviste pe care le primea printre care și revista „Review and Herald”, numărul din 16 iulie 1867. În lipsa lui, prezbiterul Comunității, A. Vuilleumier citește revista și foarte surprins că în Statele Unite există frați de aceeași credință ca a lor, scrie redacției „Review and Herald”. În scrisoare el amintea că în Elveția și în Văile Valdenzilor există grupe de credincioși care păzesc ziua Sabatului ca zi de odihnă. Este

lesne de imaginat bucuria care a cuprins pe frații din Battle Creek cînd au citit scrisoarea. De îndată ei au răspuns scrisorii, transmișînd fraților din Europa salutul lor.

Surprinși de această veste n-au fost numai Adventiștii de Ziua a Șaptea din Battle Creek, ci și Adventiștii de Ziua Intîia, cînd au aflat că Czechowski propovăduia Sabatul Zilei a Șaptea. Li înșelase oare Czechowski? Să nu uităm că acesta nu se retrănsase completamente în Europa, fără să aibă legătură cu cei ce l-au finanțat să ajungă aici. El trimetea revista „L'Evangile Eternel” pe care o publica, în America, și acolo se putea vedea foarte bine natura lucrării pe care el o făcea, căci în paginile ei publica articole de doctrină în legătură cu Sabatul zilei a Șaptea.

Cum era și de așteptat, informația aceasta, care trecu în acest fel oceanul, avu darul să suspende ajutorul financiar — destul de anemic — pe care Adventiștii de Ziua Intîia îl mai dădeau lui Czechowski. Acest fapt a produs o stare de tensiune între Czechowski și A. Vuilleumier, tensiune suficientă ca între ei lucrurile să se răcească. A. Vuilleumier avansase niște sume de bani lui Czechowski pentru tipografia cumpărată și casa unde funcționa. Din cauza falimentului băncii la care lucra Vuilleumier, acesta cere lui Czechowski să-i restituie sumele. Între cei doi, se produsese de acum o spărtură. La cererea lui Vuilleumier, Czechowski îi răspunde:

„Cît privește datoria mea, iubite frate, mă rog Domnului și lucrez pentru aceasta, ca, cît mai curînd posibil să vă satisfac, și dacă nu voi găsi curînd această sumă, voi vinde casa... și-mi voi duce zilele... așa cum vor fi ele”. Interesant pentru cel ce se apleacă asupra documente-

lor pentru a descifra tabloul acestui slujitor al lui Dumnezeu cu o mare personalitate independentă, este avertizarea pe care Czechowski i-o dă lui Vuilleumier, și anume în legătură cu consecințele faptului de a-și pune (Comunitatea din Tramelan) încrederea în Adventiștii de Ziua a Șaptea, din America, în ceea ce privește un ajutor financiar și în trimiterea unui pastor ca să-i organizeze și să-i asiste. În această scrisoare (5 iulie 1868 — scrisă din Basel și adresată lui A. Vuilleumier, scrisoare ce se găsește în arhiva Diviziunii Euro-Africa, Berna), el respinge critica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, prezentând documente în susținerea punctelor sale. Regretabil că nu se cunoaște în ce au constat discuțiile și nici ce fel de documente a prezentat Czechowski, dar ele evidențiază o anumită situație, asupra căreia vom mai reveni.

Ulterior, au sosit niște bani de la Battle Creek, pe care însă Czechowski îi refuză, datorită condițiilor cu care erau dați. El nu era omul care să lucreze într-o astfel de colaborare. Era un caracter complectamente independent. Cu aceasta el scapă ocazia reconcilierii lui cu frații de la Battle Creek. Mîndria lui Czechowski a fost una din cauzele acestei situații. Pe de altă parte, poate că era mai indicat ca să fi venit cineva personal și să nu se trimită numai o simplă scrisoare.

Este interesantă declarația lui A. Vuilleumier în legătură cu M. B. Czechowski, declarație făcută fraților de la Battle Creek într-o scrisoare adresată acestora la 6 ian. 1869.

„... ne gîndim la lucrarea pentru care Czechowski s-a consacrat întru totul. El are nevoie de sprijin și răbdare pentru părerile lui deosebite, ba chiar și de îmbărbătare. Ultima noastră scrisoare a fost foarte deprimantă. De atunci noi am înțeles că dînsul este de compătimit“.

Czechowski n-a fost un administrator bun. În permanență el era înglotat în datorii. El considera că lucrarea fiind a lui Dumnezeu, banii trebuiau să vină de undeva și el să-i cheltuiască pentru înaintarea

cauzei lui Dumnezeu. Și el făcea acest lucru, dar fără prea mare chibzuială. În ultima parte a rămînerii lui în Elveția, necazurile s-au abătut cu grămada asupra lui. Tipografia lui mică ce o avea la Cornaux, a ars. Banca la care lucra A. Vuilleumier a dat faliment și acesta îi ceru să-i returneze banii pe care îi împrumutase lui Czechowski. La aceasta se adaugă retragerea ajutorului Adventiștilor de Ziua Intîia cum și tensiunea dintre el și Comunitatea din Tramelan. Casa pe care și-o comandase la Hauteville, nu era încă gata și el era dator pentru întreaga ei valoare. Prăbușirea părea de neînălăturat. La aceste condiții se mai adaugă situația neplăcută din familia lui. În fața acestor munți de necazuri în 1869 M. B. Czechowski părăsește Elveția, ajungînd în Austro-Ungaria.

De ce a părăsit el Elveția? Era oare situația dintre el și Comunitatea din Tramelan prea încordată, sau, așa cum spune A. Vuilleumier el suferise un naufragiu? Dorea el să aibă un nou cîmp de lucru, să obțină daruri și astfel să facă față datoriilor sale? Sau el voia, cu mîndria ce-l caracteriza, să dovedească prezbiterului Comunității din Tramelan că pentru el nu era de vreun ajutor să conteze pe ajutorul Adventiștilor de Ziua a Șaptea?

Cu toate acestea lucrarea Evangheliei progresează în Elveția. Iacob Erzberger care primise credința de pe vremea cînd Czechowski se afla în Elveția lucra în regiunile de limbă germană vestind întreita solie îngerească.

Mai înainte de a încheia prezentarea activității lui, M. B. Czechowski în Elveția, câteva considerațiuni în legătură cu personalitatea acestui bărbat, despre care fratele James White scria în Review and Herald la 31 decembrie 1858 „că providența lui Dumnezeu l-a călăuzit la noi“.

La începutul articolului de față arătăm că în antetul scrisorilor sale, M. B. Czechowski se intitula președinte al misiunii evanghelice europene și mondiale. Personal am văzut o

asemenea scrisoare expusă cu ocazia Centenarului morții sale. El tipărește aceste imprimare în anul 1866. Istoria Adventă consemnează anul 1863, ca an al organizării Conferinței Generale, an în care el se afla în Statele Unite și probabil, că a participat la aceste adunări. De aici se poate vedea, în mod clar, faptul că independența lui l-a condus la o separare categorică de cei cu care a lucrat o bună perioadă de timp. Să fi fost la mijloc numai faptul că Conferința Generală n-a fost de acord cu cererea lui de a fi trimis în Europa? Sau dorința lui nemărturisită de a organiza o biserică în Europa, care să rivalizeze cu cea din America?

Faptul că M. B. Czechowski n-a spus nimic frățietății advente din Comunitatea Tramelan despre existența și organizarea bisericii din U.S.A., vine să sublinieze odată în plus atitudinea lui față de organizația Conferinței Generale.

J. N. Loughborough în lucrarea sa „Sketches on the Past“ pag. 128 spune despre M. B. Czechowski:

„În acel timp (ian. 1864) Czechowski a venit la mine cu o povară pe care m-a rugat s-o prezint la ședința de primăvară a Conferinței Generale. El cerea să fie trimis ca misionar în Europa. Eu i-am spus că n-aș putea face lucrul acesta, pentru că lucrarea noastră nu este încă destul de puternică, din punct de vedere financiar, pentru a întreprinde o astfel de acțiune în străinătate. Eu nu i-am spus care era, după părerea mea, piedica cea mai mare și anume, că el se avînta prea nechibzuit înainte, spre a putea întreprinde o astfel de lucrare“.

Dar asupra acestor probleme vom mai reveni atunci cînd vom analiza legătura și poziția lui M. B. Czechowski față de organizația Bisericii A.Z.S.

În ciuda acestor situațiuni desconcertante, M. B. Czechowski a lucrat cu multă lepădare de sine, și am putea spune, „cu un total sacrificiu de sine“.

Iată câteva crîmpee din lucrarea lui care ne arată modul

în care a înțeles el să activeze — fără a se menaja.

„Părăsisem Tramelanul (scrie el în 1867) în zorii zilei de 2 ian. 1867, deoarece trebuia să traversăm un munte pe jos. Căzuse multă zăpadă, așa că înaintam cu greu. După multe străduințe am ajuns pe culme. Dar... din cauza vântului puternic nu se mai vedea drumul. Cu toate acestea noi trebuia să mergem înainte. Deodată ne-am pomenit în fața unei prăpăstii. Din cauza unei rafale de vânt am alunecat și în cădere, geamantanul cu toate cărțile și revistele mele au căzut în prăpastie. Printr-o minune am reușit să mă prind de ceva și să scap. Timp de trei ore am încercat, zadarnic, să coborim în prăpastie și să găsim geamantanul. Până la urmă fratele Geymet a reușit să se urce pe vârful unui mare copac și să se coboare astfel în prăpastie. El a reușit să găsească aproape totul... Era noapte când am ajuns la

Constelary. Noi, eram uzi până la piele și am folosit toată ziua pentru a parcurge o distanță pe care vara o parcurgeam în trei ore“.

„... De aici am traversat munții... în Alsacia. Când intr-o seară am sosit în Colmar, nimeni n-a fost dispus să mă găzduiască. În felul acesta am fost nevoit să călătoresc mai departe cu toate că era noapte, vântul bătea și ploaia tare... cu sacul meu greu în spinare... a trebuit să fac... un drum foarte lung până la un sat, St. Croix. Cu apa picurind pe mine și plin de noroi până la genunchi, am bătut la prima ușă, la a doua, dar nimeni n-a răspuns. Nici la hotel n-am fost primit. În acea noapte am parcurs 40 de km. fără hrană... A doua zi am mers mai departe... după 45 de km am sosit la Mühlhausen, la un frate de credință, unde m-am putut odihni“.

Când înainte de a pleca din Elveția a putut strînge o sumă

de bani, a folosit-o toată pentru a mai plăti din datorii, pentru el neopriind nici măcar un franc pentru odihnă și hrană.

Aceste fapte arată că sufletul său era legat de lucrarea de vestire a Evangheliei; era onest, făcînd tot ceea ce pregătirea, temperamentul și personalitatea sa îngăduia pentru a-și împlini chemarea pe care o avea. În ciuda scăderilor și contradicțiilor din viața sa personală, familială, el, s-a risipit totuși fără menajamente pentru cauza Evangheliei.

(Pentru o mare parte a materialului privind activitatea fr. M. B. Czechowski în Elveția, sint îndatorat pastorului Jaques Frei-Fyon din Elveția, care a făcut cercetări amănunțite în legătură cu activitatea lui M. B. Czechowski, și căruiua îi aduc și pe această cale mulțumirile mele pentru că mi-a împărtășit din cercetările sale).

Dumitru Popa

Sfîrșit de cale

S-a stins din viață la data de 11 iulie 1977, la domiciliul său din Sibiu, fr. NICOLAE GHEORGHITĂ, care timp de mai bine de 20 de ani a fost membru al Comitetului Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Născut la 9 noiembrie 1901 în Com. Viziru, jud. Brăila, la vârsta de 17 ani primește botezul, devenind membru al bisericii advente. Între anii 1926—1930 frecventează cursurile Seminarului Teologic A.Z.S. după care activează ca pastor-ajutor la Ploiești și în Conferin-

ța Moldova. În anul 1936 este numit șef al secției de Colportaj al Uniunii, și membru al Comitetului Uniunii. Între anii 1955 — 1960, este Consilier la Conferința Sibiu.

După pensionarea sa în anul 1960, activează ca prezbiter al Comunității Sibiu, dovedind astfel legătura sa puternică cu lucrarea, cu biserica pe care a slujit-o cu credincioșie și sinceritate.

Conștient de suferința sa și de scurtimea timpului și-a plecat smerit fruntea cu convingerea fermă în Acela pe care L-a slujit cu credincioșie.

Serviciul divin de înmormîntare a avut loc la Sibiu în ziua de 14 iulie 1977.

Pastorii: Berner Konrad, Kestner Radu, Deac Gligor, Constantinescu Al. și Dumitru Popa, au rostit cuvinte de mîngîiere și îmbărbătare, aducînd un ultim omagiu din partea Conferinței Sibiu și a Comitetului Uniunii celui ce a fost fr. Nicolae Gheorghită, slujitor devotat al Evangheliei pe care a slujit-o în curăție de inimă toată viața.

Comitetul Uniunii

— La 27 iunie 1977, a fost chemat la odihnă fr. CHELCEA MIHAI, în vîrstă de 64 de ani, după o lungă și grea suferință care timp de nouă ani de zile l-a hărțuit viața.

Fratele Chelcea Mihai, vede lumina zilei la 12 sept. 1912, în Eucurești. Rămîne de mic orfan de ambii părinți, ceea ce a sensibilizat sufletul său. La 30 iunie 1930 se atașează bisericii A.Z.S. prin botez, păstrînd pînă în ultima clipă a vieții sale nădejdea adventă în inima sa.

continuare în pag. 24-a

Intrebări

și

RĂSPUNSURI

Care este explicația textelor din Fapte 1,12 și Luca 24,50 ?

„Atunci ei s-au întors la Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cit un drum în Ziua Sabatului.“

„El i-a adus afară pînă spre Betania. Și-a ridicat miinile, și i-a binecuvîntat.“

Expresia „cit un drum în ziua Sabatului“, o găsim numai aici, în tot canonul Sfintei Scripturi, și subînțelege distanța dintre Ierusalim și Muntele Măslinilor.

Cît însumează această distanță ?

— Mișna, colecția ebraică de precepte ce formează baza Talmudului, stabilește că distanța cuprinsă „într-un drum în ziua Sabatului“ este de aproximativ 1,118 km. Ea spune :

„Dacă un om căruia i s-a permis să parcurgă acest drum, merge dincolo de limitele permise în Sabat și i se spune că lucrul pe care intenționa să-l facă, a fost deja adus la îndeplinire, el are atunci dreptul să se miște în cadrul distanței de 1,118 km., în orice direcție dorește. Dacă cel în cauză se află în limitele distanței îngăduite în Sabat, se consideră că n-a mers deloc. Toți cei care sînt nevoiți a merge spre a-și salva viața, trebuie să se întoarcă la locurile lor de origine (ERUBIM 4,3 — Ediția Soncino a Talmudului, pag. 306).“

Există căi prin care să se înlătore inconveniențele ridicate de către aceste limite.

Astfel: „Dacă un om care se află pe drumul întoarcerii acasă, l-a prins apusul soarelui (vineri seara) pe drum și cunoaște prin apropiere un copac sau un zid și zice: „Sabatul meu să fie sub acest copac“, acest fapt nu-l scutește cu nimic de obligațiile lui. Dar dacă spune: „Sabatul meu să fie la rădăcina lui, atunci el poate umbla din acel loc, pînă la rădăcina pomului, o distanță de 1,118 km. iar de acolo mai departe încă 1,118 km. Deci după apusul soarelui el mai poate merge de două ori distanța îngăduită în ziua Sabatului. Dacă nu cunoaște nici un pom, sau un zid prin apropiere și totuși spune: „Poziția mea, locul în care mă găsesc în prezent să fie locul Sabatului meu“, faptul acesta îi permite să meargă în orice direcție, distanța „unui drum în ziua Sabatului“.

Aceasta pentru că: „Înțelepții n-au făcut legea distanței în ziua Sabatului pentru a mai adăuga restricții, ci pentru a le îndulci“ (MISNA, Erubim 4/7 8 — Ediția Soncino

a Talmudului, pag. 411).

— Scriitorul antic Iosif Flavius, socotește acest drum în ziua Sabatului ca acoperind distanța de 1,509 km. (Antichități Iudaice 20/6), fapt confirmat de Clarke și alți comentatori.

— „Chrisostom ne spune că înălțarea Domnului ar fi avut loc într-o zi de Sabat, fapt pentru care se menționează aici „cit un drum în ziua Sabatului“. Dar această concluzie nu este necesară, căci înălțarea Domnului — după toate probabilitățile — a avut loc într-o zi de joi“. (S.D.A. Bible Commentary vol. VI 126).

Originea acestei distanțe permisă a fi parcursă într-o zi de Sabat, se pare că se află în tradiția iudaică care spune că era distanța de la cel mai depărtat cort, în așezarea taberii poporului iudeu în pustie, și pînă la Cortul Întîlnirii (Num. 35,5). Aceasta era cea mai mare distanță pe care un iudeu o putea parcurge într-o zi de Sabat, fără să se aplice prevederea care spune: „... fiecare să rămînă la locul lui, și, în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găsește“. (Ex. 16,29). Mult mai probabil însă că ea este distanța stabilită de Iosua și care trebuia respectată, distanța dintre popor și Leviții ce purtau Chivotul Domnului la trecerea Iordanului (Iosua 3-4).

Textul din Luca 24,50 mai ridică o problemă și anume: „O călătorie în ziua Sabatului era de aproximativ 1,118 km sau 1,509 km. Muntele Măslinilor se afla la aproximativ 1,05 km departe de Ierusalim, iar Betania, se afla la o distanță de 3 km de Ierusalim.“

Conform textului din Luca 24,50, Domnul i-a condus pe ucenici... „pînă SPRE BETANIA“.

Este adevărat și reținem faptul că orașul Betania se afla la mai bine de 3 km de Ierusalim. De asemenea, că ucenicii au fost conduși de Domnul Hristos pînă spre Betania și că atunci cînd s-au întors de la Muntele Măslinilor, au călătorit mai mult de 1,05 km, dar întorcîndu-se dinspre Betania, ei n-au mers decît „un drum în ziua Sabatului“.

Cum se armonizează toate acestea ?

Comentatorii ne spun că „prima parte a drumului de la Ierusalim înainte spre Muntele Măslinilor se numea Betfaghe. Această parte, această porțiune a muntelui era cunoscută ca fiind „un drum în ziua Sabatului“. În continuare, urma partea numită Betania. Căci era o „betanie“ denumirea unei porțiuni de drum, (a doua porțiune a muntelui) și era orașelul Betania, care se afla în adevăr la peste 3 km de Ierusa-

lim, sau măsura dublă a distanței ce era permisă a fi parcursă în zi de Sabat.

Mintuitorul și-a condus ucenicii, atunci cînd sosise ceasul să se întoarcă la Tatăl, în prima parte a acestei regiuni a muntelui Măslinilor, cale de „un drum în ziua Sabatului“. Cînd a ajuns la confluența porțiunii de drum numită Betfaghe, Domnul S-a oprit și de acolo S-a înălțat la Tatăl. Era același loc unde Domnul încăleca un asin, și-a început intrarea Sa triumfală în Ierusalim. (Mat. 20,1-9 ; Marcu 11,1). (Adam Clarke vol. VI 685 504).

Deci cînd Iosif Flavius spune că Muntele Măslinilor se afla la circa 1,05 km. departe de Ierusalim, el se referă la prima parte a acestei regiuni (Betfaghe). Evanghelistul Luca însă se referă la locul de unde S-a înălțat Domnul nostru Isus Hristos, „spre Betania“ de unde începe de fapt muntele Măslinilor și care nu era mai departe decît „un drum în ziua Sabatului“. D.P.

SFIRȘIT DE CALE

În anul 1933 este absolvent al Seminarului Teologic A.Z.S. apoi activează ca secretar de birou la Uniune pînă în 1936, și apoi pînă în 1945 în cadrul Conferinței Bucovina. Anii 1945 — 1947 îl găsește ca pastor ajutor la Buzău și Tecuci, iar din 1948 a fost transferat la Sibiu. În același an a fost hirotonisit ca pastor al bisericii A.Z.S., lucrînd cu unele întreruperi, în diferite ramuri de activitate în Conferința Sibiu, pînă în anul 1975, cînd a fost pensionat.

A fost un poet sensibil, „un plăcut cîntăreț în Israel“. A dat dovadă de o răbdare fără murmur în timpul suferințelor, mulțumind totdeauna lui Dumnezeu pentru multele binecuvîntări primite în cursul vieții. Închide ochii cu nădejdea veșniciei în suflet.

Înmormîntarea a avut loc la Sibiu, în ziua de 30 iunie 1977. Pastorii, Doroftei Aristide, Consilier Uniune, Constantinescu Alexandru, Consilier Conferința Sibiu, Pițurlea Gheorghe și pastorul Comunității Sibiu care semnează aceste rînduri, au rostit pentru familie și toți cei îndurerăți, cuvîntul mingiilor al Scripturii.

R. Kestner

ARUNȚ

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist, adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-import presă, P.O.BOX, 136—137, telex 11.226, București, str. 13 Decembrie nr. 3.

Redacția

Participanții la Conferința Biblică de la Friedensau
— R. D. G. 18—16 iulie 1977)

În zilele de 8-17 iulie 1977 a avut loc la Friedensau în R.D.G. o Conferință Biblică la care au participat 297 de pastori din mai multe țări din Europa. Friedensau se află la 150 km depărtare de Berlin. Aici se află unul din cele mai vechi Seminarii Teologice din Europa. Seminarul, căminul de bătrâni, casa de odihnă și alte anexe alcătuiesc o comună cu circa 350 de persoane, având propria ei administrare. În acest loc s-a ținut Conferința amintită.

Au mai participat de la Conferința Generală A.Z.S.: Eva Duncan, vicepreședinte, Dr. Zinke, Dr. Konrad Müller—Anglia, Dr. G. Hasel, Dr. H. Larondelle, Dr. Paul Dederen, profesori la Universitatea Andrews, profesorul Mayer de la Seminarul Teologic A.Z.S. Friedensau.

Vineri seara și sâmbătă fr. Duncan, în cadrul serviciilor de cult a prezentat celor de față învățăturii spirituale privind importanța chemării slujitorilor lui Hristos.

Orele de rugăciune de dimineață au fost ținute de cite un delegat din fiecare țară reprezentată acolo. Cuvîntul la ora de rugăciune de duminică dimineața, 10 iulie, a fost prezentat de fr. M. Pirvan.

În celelalte zile s-au prezentat de către lectorii subiecte de doctrină ca: principii generale de interpretarea Sf. Scripturi, îndreptățirea prin Hristos, profeții biblice despre judecata de cercetare, revelația și inspirația din punctul de vedere al

Bisericii A.Z.S., călăuzirea Duhului Sfânt în viața Bisericii, Spiritul Profetiei, importanța lui în Biserică. La încheiere fr. M. Böttcher, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S. din R.D.G., a prezentat un referat despre răspunderile și îndatoririle sociale ale bisericii, în care s-a arătat că Biserica A.Z.S., ca orice altă biserică, are pe lângă obligațiile și îndatoririle spirituale și îndatoriri sociale pe care trebuie să le împlinească în spiritul arătat de Domnul Hristos cînd a fost pe acest pămînt.

A urmat serviciul Sfintei Cine, la care au luat parte toți cei prezenți. În ultima zi participanții au făcut o excursie în orașul Wittenberg, numit și astăzi orașul lui Luther. Aici a lucrat el cu prietenul

său Melancton timp de 30 de ani. S-au vizitat casele memoriale ale lui Luther și Melancton, astăzi muzee. De asemenea s-au vizitat și cele două mari biserici în care aceștia au predicat: Stadtkirche și Schloskirche. În cea de a doua sint chiar înmormîntați.

Delegația noastră a vizitat și sediul Uniunii de Conferințe A.Z.S. din R.D.G.

Aceasta a fost o ocazie plăcută de a ne cunoaște unii pe alții ca frați, și a cunoaște cite ceva despre mersul bisericii și despre țara fiicărei delegații.

M. T. Pirvan
secretarul Uniunii
de Conferințe

NECROLOG

— Cu adîncă durere consemnăm dispariția prematură a fratelui Petraș Teodor, membru al Comunității A.Z.S. Sepreș. Cine l-a cunoscut, a recunoscut în el pe cel ce s-a identificat în totul cu familia sa, cu biserică, cu aproapele. Suflăt deschis, sincer, ospitalier și destoinic, era totdeauna gata să întindă o mînă de ajutor și o inimă caldă oricui.

Ca secretar al Comunității și dirijor mai bine de 25 de ani, a slujit lui Dumnezeu și bisericii după talanții încredințați lui de Dumnezeu, talanți pe care i-a pus cu tot suflătul la schimbător.

Nu înțelegem totdeauna căile Celui Atotputernic, dar sîntem încredințați că în ziua bucuriei totale, cînd locașurile morții vor fi nimicite, fr. Petraș, va fi și el printre cei biruitori.

La serviciul divin de înmormîntare au luat parte frați și surori, și mulți dintre cei ce i-au apreciat hărnicia și deschiderea inimii sale.

Da! Prin perdeaua de lacrimi a durerii rostim cu nădejde în suflet: „Periciți morții care mor în Domnul”.

Redacția

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :*

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

**Redactor
Dumitru Popa**

